

2 Petru 1:1

1. Simon. Gr. Sumeon, o transliterare a ebr. Shim'on, „Simeon”. În greacă transliterarea cea mai obișnuită este Simon. Pot fi citate dovezi textuale pentru această transliterare. Vezi Matei 4,18.

Petru. Vezi Matei 4,18. În ce privește paternitatea epistolei, vezi Introducerea.

Rob. [„Serv”, KJV]. Gr. doulos (vezi comentariul de la Romani 1,1).

Apostol. Gr. apostolos, „un mesager” (vezi comentariul de la Marcu 3,14; Faptele Apostolilor 1,2; Romani 1,1; 2 Corinteni 1,1).

Al lui Isus Hristos. Vezi comentariul de la 1 Petru 1,1.

Căpătat. Gr. lagchano, „a primi”, „a obține prin tragere la sorți”, în Noul Testament fiind folosit numai aici și la Luca 1,9; Ioan 19,24; Faptele Apostolilor 1,17 (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 1,17). Lagchano este folosit pentru a sublinia originea divină a moștenirii. Darul acesta vine prin îndurarea lui Dumnezeu, nu prin vreun merit al persoanei. Apostolul nu-i descrie pe cei cărora le scrie, dar probabil că erau aceiași credincioși cărora le trimise și prima epistolă (vezi Introducerea; vezi comentariul de la 1 Petru 1,1).

Credință. Poate că este vorba de acea credință prin care credincioșii au răspuns chemării lui Dumnezeu sau de doctrinele pe care le-au acceptat la convertire, sau poate ambele variante (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 6,7).

De același preț. [„La fel de prețioasă”, KJV]. Gr. isotimos, „la fel de prețioasă”, „la fel de onorată”.

Cu a noastră. Adică, așa cum o avem noi. Petru pune semnul egal între credința cititorilor și credința sa. Pronumele „noi” a prilejuit multe discuții. Unii, presupunând că le scrie neamurilor, ca în prima epistolă (vezi 1 Petru 1,1), susțin că prin cuvântul „noi” Petru face referire la toți creștinii iudei. Alții, crezând că le scrie iudeilor din diaspora (vezi 1 Petru 1,1) interpretează pronumele „noi” ca o referire la apostol și la membrii bisericii locale în care se găsea Petru la data scrierii. Iar alții consideră că prin „noi” se face aluzie la toți apostolii care au adus credința păgânilor din multe părți ale lumii. Această ultimă interpretare pare de preferat, deoarece evită orice distincție dogmatică, alta decât cea naturală, dintre apostoli și membrii laici.

Dreptatea Dumnezeului. În ce privește diferitele sensuri ale acestei expresii, vezi Romani 1,17. În ce privește conceptul de „dreptate” („neprihănire”) (dikaiosune), vezi comentariul de la Matei 5,6. Aici Petru le explică cititorilor că s-au făcut părtași aceleiași credințe pe care o are și el, în temeiul îndurării divine care vrea să aducă mântuire tuturor oamenilor.

Mântuitorului nostru. Din greacă este evident că „Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” se referă la o singură persoană, Isus Hristos. Expresia poate fi tradusă: „Dumnezeului nostru, chiar Mântuitorul, Isus Hristos”. Această acceptare a dumnezeirii lui Isus nu trebuie să ne surprindă, deoarece Petru însuși recunoscuse că Domnul său este „Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16,16) și îl auzise pe Toma numindu-L „Domnul meu și Dumnezeul meu” (Ioan 20,28). În ce privește titlurile lui Hristos și dumnezeirea Sa, vezi comentariul de la Matei 1,1; vezi Vol. V, pp. 917–919.

2 Petru 1:2

2. Harul și pacea. Vezi comentariul de la Romani 1,7; 2 Corinteni 1,2.

Să vă fie înmulțite. Cititorii aveau deja, într-o oarecare măsură, har și pace. Acum apostolul ar vrea ca ei să capete o măsură mai mare din aceste daruri cerești (vezi cap. 3,18).

Prin cunoașterea. Sau „în cunoașterea”. Cuvântul folosit aici pentru „cunoaștere” (epignosis) este mai accentuat decât forma substantivală greacă simplă (gnosis) și implică o cunoaștere mai profundă decât cea care provine din contemplarea obiectului studiat. O astfel de cunoaștere îl influențează pe creștin. Concentrându-se asupra Tatălui și a Fiului, harul și pacea vin din belșug în inima credinciosului. Apostolul își dă foarte bine seama de eficacitatea acestei cunoașteri – epignosis – și în epistola asta vorbește despre ea

de patru ori (cap. 1,2.3.8; cap. 2,20).

Lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus. În contrast cu expresia similară din v. 1, construcția greacă de aici arată că apostolul se referă atât la Tatăl cât și la Fiul.

2 Petru 1:3

3. [„După cum”, KJV]. Sau „văzând că”. Cuvintele care urmează sunt o prelungire a ideii că harul și pacea vin din cunoașterea personală a lui Dumnezeu și a lui Hristos (v. 2).

Dumnezeiască Lui putere. Adică puterea dumnezeiască a lui Hristos, întrucât El este ultima persoană la care se face referire în v. 2 și întrucât pare să fie numit „Dumnezeu” în v. 1. Cuvântul grecesc pentru „dumnezeiesc” (theios) e folosit în Noul Testament numai aici, în v. 4 și în Faptele Apostolilor 17,29, unde este tradus „Dumnezeirea”. Cuvântul pentru „putere” (dunamis, vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 1,8) se găsește combinat cu theios în inscripțiile grecești ale secolului I d.Hr., și așadar Petru folosește un termen cu care, fără îndoială, cititorii lui erau obișnuiți. El subliniază aici puterea și maiestatea Domnului său, cum face și în alte părți ale epistolei (cap. 1,11.16.17) și arată ce poate face puterea lui Domnului Hristos pentru noi.

Ne-a dăruit. [„Ne-a dat”, KJV]. Gr. doreo, „a aduce un dar”, „a acorda”, un cuvânt mai puternic decât obișnuitul didomi, „a da”.

Tot. [„Toate lucrurile”, KJV]. O reamintire a faptului că Domnul a dat totul pentru mântuirea noastră.

Viața. Și anume viața spirituală de felul celei cerute creștinului, precum și viața fizică (Faptele Apostolilor 17,25.28).

Evlavia. Gr. eusebeia, „evlavie”, „religie”, adică purtarea creștină (vezi 1 Timotei 2,2). Darurile date de Hristos au menirea de a îi face în stare pe urmașii Săi să ajungă la ținta fixată pentru ei. Viața de biruință nu poate fi trăită fără aceste daruri; se cuvine dar să le primim și să le folosim.

Cunoașterea. Gr. epignosis (vezi comentariul de la v. 2).

Celui ce ne-a chemat. Aceasta poate fi ori o referire la Tată, prezentat în Noul Testament ca Acela care îl cheamă pe creștin (Romani 8,30), ori la Fiul, care i-a chemat pe ucenici (Marcu 3,13) și pe păcătoși (Matei 9,13). Dacă se face vreo distincție, atunci ea nu este de ordin practic, deoarece Tatăl și Fiul sunt una. Chemarea oricărui dintre ei este la fel de eficientă.

Prin slava și puterea. [„La slavă și putere”, KJV]. Literal, „prin slavă și putere”, dar dovezile textuale favorizează expresia „la propria Sa slavă și putere”. Cuvântul arete, „putere” poate fi tradus „bunătațe”, „exelență” (vezi Filipeni 4,8; 1 Petru 2,9). Expresia în discuție poate sprijini ideea că propoziția „Celui ce ne-a chemat” se referă la Hristos, deoarece creștinul adevărat aspiră chiar la slava și puterea lui Hristos. Tocmai imaginea lui Hristos cel înălțat îi stimulează pe oameni să părăsească păcatul și să râvnească aceste calități glorioase pe care le-a manifestat Mântuitorul atât de convingător.

2 Petru 1:4

4. Prin care. Sau „prin mijlocirea căroră”, referindu-se la slava și puterea divină, care sunt prin ele însele o garanție a făgăduințelor amintite în continuare.

Ne-a dat. [„Ne sunt date”, KJV]. Sau „ne-au fost acordate”. Se folosește același verb și același timp ca și în v. 3.

Făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe. Pot fi citate dovezi textuale pentru următoarea ordine a cuvintelor: „făgăduințele lui scumpe și nespuse de mari”. Cuvântul epaggelmata („făgăduințe”), care în tot Noul Testament apare doar aici și în cap. 3,13, poate fi tradus „binecuvântări făgăduite” referindu-se la împlinirea făgăduințelor, nu doar la făgăduințe în sine. Fără îndoială că se referă la toate asigurările divine care sunt împlinite prin mântuirea omului. Dar având în vedere sensul cu care este folosit acest cuvânt în

cap. 3,13, s-ar putea ca și aici să fie o aluzie specială la a doua venire și la slava ei, eveniment în care își găsesc împlinire toate făgăduințele divine.

Ca prin ele. Adică prin darurile spirituale făgăduite, primite deja de credincioși.

Părtași. Gr. koinonoi (vezi comentariul de la 1 Petru 5,1).

Firii dumnezeiești. [„Naturii divine”, KJV]. În ceea ce privește cuvântul „dumnezeiesc” (theios), vezi comentariul de la v. 3. Adam a fost creat „după chipul lui Dumnezeu” (Genesa 1,27), dar când a intrat păcatul în lume, chipul divin a fost deteriorat. Hristos a venit pentru a reface ce era pierdut, și deci creștinul poate să se aștepte ca în sufletul său chipul divin să fie refăcut (vezi comentariul de la 2 Corinteni 3,18; Evrei 3,14). Posibilitatea aceasta ar trebui să fie mereu înaintea ochilor credinciosului, pentru a-l stimula să-și desăvârșească asemănarea cu Hristos. El va ajunge ținta aceasta în măsura în care acceptă și folosește puterile existente în darurile spirituale pe care Hristos i le-a pus la dispoziție. Transformarea începe o dată cu nașterea din nou și continuă până la arătarea lui Hristos (vezi comentariul de la 1 Ioan 3,2).

După ce ați fugit. [„După ce ați scăpat”, KJV]. Gr. apopheugo, „a fugi departe de”, implicând nu o izbăvire în care creștinul este un obiect pasiv, ci o fugă activă, de rău. Aceasta subliniază un adevăr important: credinciosul nu este în păcat, ci i se dă puterea să se abată de la păcat, pentru a scăpa din ghearele lui și în felul acesta să trăiască liber de influența lui distructivă (vezi Matei 1,20). Timpul verbului din propoziția „după ce ați fugit” arată că participarea la natura divină poate veni numai după ce creștinul a fugit de stricăciune.

Stricăciune. Gr. phthora, „stricăciune”, „ruină”, „distrugere”, folosit aici ca un cuvânt potrivit pentru nelegiuirea care este în lume.

În lume. Gr. kosmos (vezi comentariul de la 1 Ioan 2,15).

Prin poftă. Dacă expresia este înțeleasă „prin poftă”, atunci pofta este sursa răului care este în lume, iar dacă este adoptat sensul „în poftă”, atunci pofta este sfera în care se manifestă răul. Pentru cuvântul „poftă” (epithumia), vezi comentariul de la Romani 7,7.

2 Petru 1:5

5. De aceea. [„Și pe lângă asta”, KJV]. Mai degrabă „într-adevăr și chiar de aceea”. Scopul urmărit de Dumnezeu în acordarea binecuvântărilor făgăduite (pentru ca să avem partea de natura dumnezeiască) este un motiv suficient pentru a ne stimula să urmărim mai asiduu neprihănirea. Dumnezeu Și-a făcut partea Lui, noi trebuie să o facem pe a noastră.

Dați-vă ... toate silințele. Literal „după ce ați pus la un loc toată sârguința”. În ce privește cuvântul „sârguință” [„silință”] (spoude), vezi comentariul de la Romani 12,8.11. La darurile pe care Dumnezeu ni le-a acordat deja, trebuie să adăugăm sârguința noastră de a avea virtuțile creștine. Conlucrând cu Dumnezeu, creștinul va putea să trăiască o viață sfințită.

Uniți. [„Adăugați”, KJV]. Gr. epichoregeo, „a procura”, „a furniza”.

Cu credință. [„La credință”, KJV]. Aici Petru își începe lista de virtuți, uneori pe drept numită „scara lui Petru”. Se pare că asemenea liste erau ceva obișnuit în lumea greacă. Însă lista lui Petru diferă de celelalte prin faptul că e inspirată, că aparține unui cadru creștin și prin gradația virtuților, care se dezvoltă una din alta

Fapta. Gr. arete (vezi comentariul de la v. 3). Declarația lui Petru poate fi parafrazată: „în legătură cu credința voastră, adăugați distincția morală”. Luând seama la un astfel de sfat, creștinul va trăi o viață echilibrată.

Cunoștința. Ca și construcția anterioară, și aceasta poate fi redată astfel: „în legătură cu distincția morală, [adăugați] cunoștința”. „Cunoștința” (gnosis) se referă, fără îndoială, la o înțelegere practică, personală a căilor și planurilor lui Dumnezeu, nu la o simplă cunoaștere intelectuală (vezi comentariul de la

1 Corinteni 1,5; 15,28).

2 Petru 1:6

6. Înfrânarea. [„Temperanța”, KJV]. Gr. egkrateia, „stăpânire de sine” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 24,25), care trebuie să predomine în toate aspectele vieții creștinului. Fără stăpânire de sine, calitățile amintite mai sus nu sunt de nici un folos. Vezi comentariul de la Galateni 5,23.

Răbdarea. Gr. hupomone, literal „o rămânere sub”, subliniind curajul și statornicia în vremurile ostile (vezi comentariul de la Romani 5,3).

2 Petru 1:7

7. Dragostea de frați. Gr. philadelphia, „dragoste de frați”. În greaca clasică expresia implică afecțiune față de rudele de sânge, dar în Noul Testament ea se referă la toți membrii bisericii (vezi comentariul de la Romani 12,10). Într-o biserică înconjurată de păgânism, era nevoie de multă dragoste frățască. Această nevoie nu este mai mică în biserică de azi.

Iubirea de oameni. Gr. agape, „iubire” (vezi Matei 5,43; 1 Corinteni 13,1). Aceasta este adevărata dragoste creștină, care dorește numai binele semenului. Agape este iubirea bazată pe cunoștință și judecată, gata să se sacrifice pe sine pentru binele persoanei iubite. Aceasta este ceea ce simte Dumnezeu pentru Hristos și pentru oameni și ceea ce dorește ca și oamenii să simtă unii pentru alții. Este cheia de boltă, apogeul tuturor elementelor din lista lui Petru. Ea este cea mai mare dintre toate virtuțile (1 Corinteni 13,13), cea care trebuie să guverneze toate acțiunile noastre (cap. 16,14). Toate virtuțile se adună în acest simțământ, cel mai mare dintre toate. Fără ea, celelalte sunt inutile, sunt mai puțin decât nimic (1 Corinteni 13,1–3). Dragostea este cea care nu face rău semenului (Romani 13,10); absența ei nu poate fi compensată de sacrificiu și nici chiar de sacrificarea propriei vieți (1 Corinteni 13,3).

2 Petru 1:8

8. Căci dacă. Petru nu e satisfăcut doar cu prezența acestor virtuți în viața creștinului; el vrea ca ele să înflorească și să sporească în putere și, dacă se poate, în număr (vezi cap. 3,18).

Nu vă vor lăsa să fiți. Sau „vă vor împiedica să fiți”.

Leneși. Gr. argoi, „leneși” sau „trândavi”. E imposibil ca cineva înzestrat cu virtuțile prezentate în v. 5–7 să fie un membru leneș al bisericii. Credința, dragostea de frați și iubirea de oameni, ca să amintim numai trei din cele opt calități ale listei lui Petru, îl vor constrânge să lucreze pentru alții și pentru împărăția lui Dumnezeu.

Neroditori. Aici apostolul include făgăduința că slujirea creștină făcută prin puterea calităților fundamentale enumerate anterior, va fi productivă. După cum este de așteptat ca banii bine investiți să aducă profit, iar un ogor cultivat să producă o recoltă bună, tot așa viața de creștin, bine echipată cu fiecare virtute necesară, va aduce cu siguranță rezultate.

Cunoștință. Gr. epignosis, ca în v. 2 (vezi comentariul de acolo), nu gnosis, ca în v. 5. Virtuțile enumerate mai sus pot fi dezvoltate, puse în practică și își pot găsi adevărata împlinire numai în legătură cu o cunoaștere deplină a lui Isus Hristos. Dacă nu sunt puse în legătură cu Isus nu vor izbuti să-și aducă roada, dar dacă funcționează în legătură neîntreruptă cu Mântuitorul, rodnicia lor nu va cunoaște limite.

2 Petru 1:9

9. Dar cine nu are aceste lucruri. [„Dar cel căruia îi lipsesc aceste lucruri”, KJV]. Cel căruia îi lipsesc virtuțile amintite de Petru nu-L poate cunoaște personal pe Domnul Isus și nu are Lumina lumii. El este capabil să vadă lucrurile lumii, dar este orb cu privire la cele spirituale, așa cum spune apostolul.

Umblă cu ochii închiși. [„Nu poate să vadă departe”, KJV]. Gr. muopazo, „a nu vedea la distanță”, de unde și cuvântul „miop”. Petru vorbește despre așa-zișii creștini, care n-au unit virtuțile dorite cu „credința” pe care au avut-o la început (v. 5). Toți aceștia nu pot să vadă spiritual. Ei își dau seama numai într-o măsură mică de valorile spirituale, dar sunt incapabili să-și dea seama de adevărata lor putere. Ei constată că e mai ușor să vadă lucrurile care sunt mai la îndemână, lucrurile acestei lumi.

Curățit de ... păcate. Creștinul despre care vorbește Petru este atât de deficitar încât își îngăduie să piardă din vedere neprihănirea pe care a primit-o la botez (compară cu 1 Petru 2,24; 3,18). Persoana care uită că în momentul convertirii a fost iertat de păcate, este într-adevăr în primejdia de a lepăda crucea lui Hristos și de a pierde baza pentru creșterea spirituală și pentru sfințire.

2 Petru 1:10

10. De aceea ... cu atât mai mult. Adică, având în vedere întregul plan schițat în v. 3–9, destinatarii acestei epistole ar fi trebuit să dea mai multă atenție problemei mântuirii.

Fraților. Folosind acest cuvânt, apostolul se pune în aceeași categorie cu cei cărora le scrie.

Căutați. [„Străduiți-vă”, KJV]. Gr. spondazo, „a se strădui”, „a se osteni”, implicând de obicei grabă. Apostolul înțelegea rolul important al lui Hristos în mântuirea omului, dar dorea să-i facă pe credincioși atenți la datoria de a conlucra cu agenții divini.

Chemarea. Vezi comentariul de la Romani 8,30; Filipeni 3,14.

Alegerea. Vezi comentariul de la Romani 9,11.

Să vă întăriți. Gr. bebaios, „stabil”, „tare”, „fixat”. Chemarea și alegerea îi aparțin lui Dumnezeu (1 Petru 1,2; 2,21), dar este posibil ca omul să facă „zadarnic harul lui Dumnezeu” (Galateni 2,21). Așadar credinciosul trebuie să-și ducă „până la capăt mântuirea” „cu frică și cutremur” (Filipeni 2,2). Atunci va îndeplini, cu siguranță, ceea ce Dumnezeu a dorit și a făcut deja posibil.

Aluneca. [„Cădea”, KJV]. Sau „poticni”. Apostolul nu dă de înțeles că cel care urmează sfatul său nu va cădea niciodată în păcat, ci că nu va pierde chemarea și alegerea lui Dumnezeu. S-ar putea să păcătuim, dar vom birui păcatul și nu vom cădea cu totul din har, nu vom pierde dreptul la mântuire cu condiția, firește, să împlinim condițiile pe care le trasează apostolul (vezi comentariul de la 1 Ioan 3,6–9).

2 Petru 1:11

11. În chipul acesta. Adică împlinind sfatul dat în v. 10.

Vi se va da. Petru folosește aici același verb grecesc tradus „uniți” în v. 5. Prin puterea dumnezeiască făgăduită trebuie să ne împodobim viața cu virtuțile creștine (v. 5–7); atunci Dumnezeu va putea să ne dea un cămin veșnic în împărăția iubitului Său Fiu.

Din belșug. [„Din abundență”, KJV]. Toate darurile Domnului sunt oferite cu generozitate. Viitorul pe care El l-a pregătit pentru credincioșii sinceri va depăși cele mai mărețe așteptări ale omului (vezi comentariul de la 1 Corinteni 2,9.10) și se va dovedi cu adevărat îmbelșugat.

Împărăția veșnică. [„Împărăția care dăinuiește veșnic”, KJV]. Acesta este singurul loc din Noul Testament unde adjectivul „veșnic” determină substantivul „împărăția” (vezi comentariul de la Ioan 3,16).

Domnului ... Hristos. Acest titlu folosit pentru Hristos confirmă sugestia că expresia din v. 1 se aplică și Mântuitorului (vezi comentariul de acolo). Împărăția este a Sa (Luca 22,30; Ioan 18,36) și a Tatălui Său (Matei 6,33; 26,29; Marcu 14,25). Aceasta este împărăția care a fost pregătită pentru credincioși, chiar de la întemeierea lumii (Matei 25,34; vezi comentariul de la cap. 4,17).

2 Petru 1:12

12. De aceea. Cuvintele acesta sugerează că apostolul era îngrijorat și că simțea răspunderea pe care o avea cu privire la primejdiile care amenințau biserica de pe vremea sa.

Voi avea grijă. [„Nu voi neglija”, KJV]. Petru este pregătit să-și îndeplinească răspunderea spirituală, continuând să proclame adevărurile prezentate în v. 3–11. El își dă seama de necesitatea de a păstra o credință fermă cu privire la adevărurile împărăției și de a-și îndeplini datoriile care rezultă din asta.

Tari. [„Stabiliți”, KJV]. Gr. sterizo (vezi comentariul de la Romani 16,25). Petru a împlinit porunca Domnului său (Luca 22,32) asigurându-se că cititorii sunt întăriți în credință.

Adevărul pe care-l aveți. [„Adevărul prezent”, KJV]. Adică adevărul care le fusese propăvăduit. Cuvântul „adevăr” (aletheia) se referă la întreaga doctrină creștină în care credincioșii fuseseră deja instruiți și pe care o cunoșteau (vezi comentariul de la Ioan 8,32).

2 Petru 1:13

13. Socotesc. [„Cred”, KJV]. Gr. hegeomai, original, „a merge înaintea [cuiva]”, „a ieși în față”, mai târziu, „a aprecia”, „a considera”. Apostolul consideră că este datorია lui să iasă în față pentru a avertiza biserica, făcând apel la mintea credincioșilor. Aceasta era o datorie de la care nu îndrăznea să se abată.

Este drept. [„Este potrivit”, KJV]. Sau „drept”, „corect”, făcând referire la datoria sa.

Cortul. [„Tabernacolul”, KJV]. Sau „cortul”, sugerând ideea unei locuințe trecătoare. Petru se gândește la corpul său muritor, material, ca la ceva temporar, care cu timpul va fi înlocuit cu un trup nemuritor (vezi 1 Corinteni 15,50–53; vezi comentariul de la 2 Corinteni 5,1). El vrea ca, atâta timp cât trăiește, să fie un păstor credincios al turmei pe care Domnul i-a încredințat-o.

Să vă țin treji. Gr. diegeiro, „a trezi cu totul”. Timpul prezent al acestui verb sugerează sensul „a continua să trezească cu totul”. Petru dorea ca, atâta vreme cât era necesar, să-și continue lucrarea cea bună pe care o îndeplinea.

Aducându-vă aminte. O expresie similară apare în cap. 3, 1. Scriitorul consideră că reamintirea temeliei credinței lor va fi suficientă pentru a le întări încrederea în învățătura creștină.

2 Petru 1:14

14. Știu. Cunoașterea apostolului este sigură, deoarece vine de la Domnul Însuși (vezi mai jos).

Dezbrăcarea. Metafora aceasta este mai potrivită pentru o haină decât pentru un cort.

Deodată. [„În curând”, KJV]. Gr. tachinos, „deodată” sau „curând”. S-ar putea ca Petru să se refere la moartea lui, care părea că va fi violentă sau pur și simplu iminentă. Domnul îi spusese lui Petru că avea să aibă parte de o moarte violentă (Ioan 21,18.19). Pe de altă parte, apostolul era înaintat în vârstă și poate că presupunea că sfârșitul îi este aproape, cum de fapt și era.

Mi-a arătat. Gr. deloo, „a lămuri”, „a arăta”, „a indica”, tradus și ca „a face cunoscut” „a avea în vedere” în alte locuri din Noul Testament (compară cu 1 Corinteni 3,13; 1 Petru 1,11; etc.). Aici versiunea greacă face referire către un moment precis, adică atunci când Domnul prezise moartea lui Petru (Ioan 21,18.19).

2 Petru 1:15

15. Îmi voi da osteneala. [„Mă voi strădui”, KJV]. Sau „voi fi sârguincios”. Compară cu îndemnul „căutați să” (v. 10).

Moartea. Gr. exodos, „ieșire”, „plecare”. De la exodos vine cuvântul „exod”. Luca folosește exodos în descrierea schimbării la față, unde relatează că Moise și Ilie „vorbeau despre sfârșitul (exodos) Lui pe care avea să-l aibă în Ierusalim” (Luca 9,31). Este demn de observat faptul că Petru nu se așteaptă să fie în viața la data revenirii Domnului, ci acceptă profeția lui Hristos cu privire la moartea sa.

Totdeauna. Sau „în orice timp”, adică atunci când este nevoie.

Aminte. Petru nădăjduia că cei cărora le scrie vor păstra în inimă aceste cuvinte și își vor aduce aminte de ele. În cazul că le-ar uita, vor putea să se îndrepte spre scrisoarea lui și să-și reîmprospăteze memoria cu sfaturile înțelepte din ea.

2 Petru 1:16

16. V-am făcut cunoscut. Poate chiar prin prima epistolă a lui Petru (1 Petru 1,7.13; 4,13), prin influența lui asupra Evangheliei lui Marcu (vezi Vol. V, pp. 563, 564) sau prin ocaziile în care îi învățase personal pe acești creștini.

Puterea și venirea. Din versiunea greacă reiese că ambele cuvinte se referă la același eveniment. Petru fusese martor la minunile făcute de Hristos. El văzuse Schimbarea la Față, care a fost o reprezentare în miniatură a viitoarei împărțirii a slavei (DA 422). Însă aici el se gândește în primul rând la manifestarea puterii divine care va însoți a doua venire, pentru care schimbarea la față era o garanție. Lucrul acesta este puternic sugerat de faptul că substantivul *dunamis*, „putere”, are articolul hotărât, iar *parousia*, „venire”, nu are; ambele substantive sunt la același caz și sunt legate prin conjuncție, formând astfel o unitate în gândire: puterea divină în legătură cu a doua venire. În ce privește cuvântul *parousia*, vezi comentariul de la Marcu 24,3.

Basme. Gr. *muthoi*, de la care derivă cuvântul românesc „mit”. S-ar putea ca Petru să se refere la miturile păgâne despre coborârea zeilor sub o înfățișare omenească sau, mai probabil, avertizează împotriva învățăturilor care erau propagate de învățătorii mincinoși pe care îi demască în cap. 2 (compară cu 1 Timotei 1,4; 4,7; 2 Timotei 2,18; Tit 1,14).

Meșteșugit alcătuite. Sau „născocite cu iscusință”, „plănuite cu viclenie”.

Am văzut noi înșine, cu ochii noștri. [„Am fost martori oculari”, KJV]. Faptul că apostolii fuseseră martori oculari ai vieții, lucrării, morții și înălțării lui Hristos, i-a convins că El era într-adevăr Mesia cel făgăduit, Fiul lui Dumnezeu. Această convingere dădea o putere irezistibilă soliei pe care o proclamau. Vezi comentariul de la Luca 1,2; 1 Ioan 1,1–3.

Mărirea Lui. [„Maiestatea Lui”, KJV]. Literal, „măreția Aceluia”. Faptul că cei trei apostoli au fost martori oculari ai măreției slavei lui Hristos la schimbarea la față, dovedește că erau vrednici de încredere ca predicatori ai celei de-a doua veniri. Puterea dumnezeiască manifestată la schimbarea la față a proclamat celor trei apostoli dumnezeirea lui Hristos (2 Petru 1,17; Matei 17,5); puterea divină va face cunoscut întregii lumi același adevăr, la a doua venire.

2 Petru 1:17

17. A primit. Este vorba de momentul schimbării la față.

Cinste și slavă. Onoarea de a fi recunoscut public de către Tatăl și slava care a învăluit persoana Sa la schimbarea la față, amintind de Șechina, au făcut cât se poate de clar faptul că Isus din Nazaret era vrednic de a primi închinarea și slujirea tuturor ființele create. Vezi comentariul de la Ioan 1,14.

Slava minunată. Gr. *megaloprepes*, „potrivit pentru un om mare”, „plin de maiestate”, „magnific”, cuvânt care apare în Noul Testament doar aici, dar este găsit în LXX (Deuteronom 33,26), unde poate fi tradus „Cel măreț”, adică Dumnezeu. Prin acest cuvânt Petru face referire la acel „nor luminos” care i-a umbrit pe participanții și pe martorii la schimbarea la față (vezi Matei 17,5).

Un glas. Vezi comentariul de la Matei 17,5.

Fiul Meu prea iubit. Expresia este identică cu cea din Evanghelia lui Matei (vezi Matei 17,5). Petru nu putea să uite vreodată solia rostită de glasul dumnezeiesc. Importanța pe care a dat-o acestor cuvinte a determinat concepția lui cu privire la Fiul, despre care Tatăl vorbise.

2 Petru 1:18

18. Și noi înșine am auzit. Pronumele „noi” este accentuat în versiunea greacă. În felul acesta, Petru accentuează autoritatea celor trei apostoli ca martori oculari.

Eram cu El. Un accent subtil, dar clar, asupra faptului că relatarea este vrednică de încredere. Petru și ceilalți doi ucenici fuseseră prezenți cu ocazia schimbării la față și erau deci pe deplin calificați să mărturisească despre realitatea și însemnătatea ei.

Muntele cel sfânt. Muntele nu poate fi identificat (vezi Matei 17,1), dar nu există îndoială cu privire la sfințenia lui, deoarece Sfântul lui Dumnezeu a fost descoperit acolo în slava Lui maiestuoasă. Dacă n-ar fi fost prezența lui Hristos, muntele nu ar fi fost sfânt (vezi comentariul de la Exodul 3,5).

2 Petru 1:19

19. Și avem. [„Avem de asemenea”, KJV]. Sau „și avem”, ceea ce sugerează că în cuvintele care urmează Petru vorbește de altceva decât de experiența lui unică, de a fi martor al schimbării la față, deși în nici un caz nu o înlocuiește. Cei cărora le scrie Petru nu fuseseră prezenți la acest eveniment și s-ar fi putut îndoii că ea confirmă „puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos” (v. 16). Dar există ceva la fel de convingător pentru Petru și probabil mai convingător pentru cititorii lui, și anume „cuvântul proorociei făcut și mai tare”.

Cuvântul proorociei făcut și mai tare. [„Un cuvânt mai sigur al profeției”, KJV]. Mai degrabă „cuvântul profetic făcut mai sigur”. În mare măsură convingerile pe care le aveau Petru și tovarășii săi cu privire la misiunea lui Hristos veneau din faptul că viața Lui a împlinit profețiile Vechiului Testament (compară cu Faptele Apostolilor 2,22–36; 3,18; 4,10.11.23–28; etc.). Lucrul acesta, împreună cu experiența cunoașterii personale a Domnului în timpul lucrării Sale pe pământ (compară cu 1 Ioan 1,1–3), a oferit o temelie neclintită pentru credința lor. Ei și-au folosit viața împărtășind altora credința aceasta și, în felul acesta, au întemeiat biserica primară. Reprezentanții lui Hristos de astăzi au de îndeplinit aceeași misiune.

La care ... luați aminte. Petru se adresează aici în mod deosebit destinatarilor acestei epistole. Prin pronumele relativ „la care” poate că se referă fie la întregul șir de raționamente (v. 16–18), care leagă schimbarea la față și cuvântul proorociei, în sprijinul convingerilor sale, fie la cuvântul proorociei, pe care tocmai îl menționează. Ambele interpretări sunt valabile și fiecare avea să îndrepte mintea cititorilor către Scriptură, ca sursă de călăuzire și autoritate.

Lumină. Gr. luchnos, „lampă” (vezi Psalmi 119,105; Matei 5,15).

Un loc întunecos. Sau „un loc sordid”, care poate fi și întunecos și murdar. Cei cărora le scrie Petru trăiau într-un mediu murdar și întunecos, într-o societate păgână, și, pentru a evita multele capcane care-i înconjurau, aveau nevoie de toată lumina spirituală existentă.

Până se va crăpa. Literal, „va răzbate lumina”, care străpunge întunericul. Apostolul știa că venirea Domnului său are să împrăștie întunericul lumii și să aducă lumina veșnică. Atunci nu va mai fi nevoie de lampă; Lumina lumii îi va oferi poporului Său toată lumina necesară. Poate că Petru s-a gândit și la ivirea zorilor zilei care aduce mântuire fiecărei inimi.

Ziuă. Pot fi citate dovezi textuale și pentru includerea articolului hotărât. Se pare că Petru a trecut cu gândul de la schimbarea la față, care prefigura revenirea în slavă a Domnului, la „ziua” cea mare. El nu doar că le reamintește creștinilor de spectacolul pe care-l privise el pe munte, dar le și îndreptă atenția către evenimentul glorios pe care-l prefigurează acesta – a doua venire a lui Hristos, cu putere și slavă.

Luceafărul de dimineață. Gr. phosphoros, un cuvânt compus din phos, „lumină”, și verbul phero, „a purta”, deci „purătorul de lumină” sau „aducătorul de lumină”, Phosphoros, care în Noul Testament apare doar aici, denumea planeta Venus, uneori cunoscută și ca luceafărul de dimineață (vezi comentariul de la Isaia 14,12). Fără îndoială că apostolul se referă la Hristos (vezi comentariul de la Matei 4,2; Luca 1,78.79; Apocalipsa 2,28; 22,16).

În inimile voastre. Sau „în mințile voastre”. Prin aceste cuvinte Petru subliniază experiența omului pe care credința lui Hristos pune pe deplin stăpânire. Siguranța acestei convingeri este punctul central al șirului de argumente din v. 16–19.

2 Petru 1:20

20. Mai întâi de toate, să știți. Adică atunci când vrea să studieze cuvântul proorociei, creștinul ar trebui să aibă în minte principiul fundamental pe care îl enunță acum apostolul.

Proorocie din Scriptură. Aici Petru se referă la scrierile Vechiului Testament, făcând poate deosebire

între cuvântul inspirat și cele spuse de proorocii mincinoși, de care se ocupă în cap. 2.

Nu se tâlcuiește singură. Sau „nu este interpretată de cineva”, referindu-se la profetul prin care a venit profeția. Profetul a fost port-vocea Duhului Sfânt, deci sub călăuzire divină. El nu trebuia să introducă propriile sale idei în soliile care-i erau date pentru folosul poporului lui Dumnezeu. Același principiu este valabil și în cazul unui studiu al profețiilor; cititorul ar trebui să se străduiască să înțeleagă sensul intenționat de Duhul Sfânt.

2 Petru 1:21

21. Nici o profeție. Petru vorbește despre profeție în general, nu de o anumită profeție. În ce privește conceptul de „profeție”, vezi comentariul de la Romani 12,6; 1 Corinteni 12,10.

[„Din vechime”, KJV]. Gr. pote, „mai înainte”, „vreodată”, fiind vorba de timpurile Vechiului Testament.

Prin voia omului. Adevărata profeție este o revelație de la Dumnezeu. Inițiativa este a Sa. El decide ce trebuie să fie descoperit și ce trebuie să rămână ascuns. Fără inspirație de la Duhul Sfânt, omul nu este capabil să profetizeze – să vorbească din partea lui Dumnezeu – indiferent cât de mult și-ar dori asta.

Oamenii au vorbit de la Dumnezeu. [„Oameni sfinți au vorbit despre Dumnezeu”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru exprimarea „oamenii au vorbit de la Dumnezeu”, (ca în traducerea Cornilescu), adică oamenii care au fost inspirați de Duhul au transmis soliile pe care le-au primit de sus. Oamenii inspirați de Duhul Sfânt sunt sfinți, oameni ai lui Dumnezeu. Indiferent de exprimarea adoptată, sensul este de fapt același.

Mânați. [„Mișcați”, KJV]. Gr. phero, folosit aici în sens pasiv, „a fi condus”, „a fi purtat”, poate făcând aluzie la viteză sau forță, ca și cum un lucru ar fi condus de vânt. În Faptele Apostolilor 27,15–17 cuvântul acesta este folosit când se vorbește despre împingerea corăbiei de vânt, iar în Faptele Apostolilor 2,2 cu privire la un vânt puternic care a vâjâit atunci când Duhul Sfânt a coborât peste credincioși în Ziua Cincizecimii. Aici phero sugerează că profeții erau mânați de Duhul, așa cum o corabie este mânată de un vânt. Ei erau cu totul sub puterea Sa.

Duhul Sfânt. În această epistolă, aici se găsește unica referire directă la Duhul Sfânt.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1, 2 TM 258

1–8AA 529

1–112T 471

2 MYP 116; SL 95; 4T 244; 6T 148

2, 3 5T 742

2–4TM 227

2–7COL 281

3 AA 531; MH 409; ML 96

4 AH 127; COL 314; CS 26; CT 51, 252, 449, 489; DA 123, 153, 389, 671, 675; FE 86, 136, 291, 347; MB 22, 75, 78; MH 180, 181; ML 46, 274, 276, 277; MM 85, 145; MYP 81, 165; SL 95; Te 107, 192; TM 377, 435; 1T 531; 2T 44, 46, 50, 92, 126, 267, 317, 400, 451, 476, 534, 563; 3T 115, 241, 478, 484; 4T 38, 48; 5T 267, 333, 420, 594, 731, 741; 6T 52, 443, 456; 8T 207; 9T 68, 135, 151, 155, 176, 187, 279; WM 83, 296

5 CH 107; CW 126; ML 96; 1T 552; 5T 554

5, 6 2T 70, 360, 361

5–7CT 162; 2T 342; 3T 132; 6T 147

5–8FE 305; ML 95; MYP 45, 116; SL 94; 9T 186

5–11GC 470; CT 15

6 ML 97; 2T 95

9 Ev 215

9–11AA 533

10 CS 225; CT 505; EW 58; FE 119, 126, 251; PP 208; 1T 503, 710; 2T 145; 5T 97, 331, 353; 6T 304; 9T 187; WM 317

10, 11 ML 339; MYP 116; PP 207; SL 94; 6T 147; 9T 191

11 8T 125

12 EW 63

12–21AA 534

16 COL 43; CSW 34; DA 425; Ev 171; MM 103

16–21CW 116; FE 445

17 4T 533

19 AA 165; DA 464; GC 312, 521; MM 99; 2T 632; 4T 592; 5T 12; 9T 19

21 GC v, 324; 4T 9, 147

2 Petru 2:1

1. În norod. Adică printre israeliți.

S-au ridicat. Se accentuează contrastul dintre profeția lui Dumnezeu, despre care tocmai s-a discutat (cap. 1,20.21) și învățătorii mincinoși, de care vorbește acum apostolul.

Prooroci mincinoși. Vezi Matei 7,15. Petru se referă la un fapt istoric pe care cititorii săi îl cunoșteau prea bine – se ridicaseră mulți profeți mincinoși în vremurile Vechiului Testament (vezi comentariul de la Ieremia 14,13). Mai târziu el va discuta și despre un exemplu proeminent, și anume Balaam (2 Petru 2,15).

Între voi. Aceasta înseamnă că învățătorii mincinoși aveau să se ridice chiar dintre cei credincioși sau că aveau să vină printre ei, din afară (compară cu Faptele Apostolilor 20,29.30).

Vor fi. Timpul viitor al verbului sugerează că învățătorii mincinoși încă nu își începuseră lucrarea distrugătoare printre credincioșii cărora le scrie Petru, deși își desfășurau deja activitatea în altă parte, din moment ce în v. 10–22 cu privire la ei se folosește atât prezentul cât și trecutul. Unul din scopurile principale pe care le are apostolul în vedere este să-i avertizeze pe cititorii împotriva înșelăciunilor subtile ale învățătorilor mincinoși, pentru ca turma să poată scăpa din cursele lor.

Care. Gr. hoitines, „de felul acesta”, adică învățătorii mincinoși sunt acel fel de oameni care aduc erezii.

Vor strecura pe furiș. [„Vor introduce pe ascuns”, KJV]. Literal, „vor aduce înăuntru din exterior”, fiind poate vorba de pătrunderea secretă a învățătorilor mincinoși, care se vor strecura așa cum se furișează spionii într-o țară.

Erezii nimicitoare. [„Erezii de osândit”, KJV]. Literal, „erezii ale nimicirii” sau „erezii ale pierzării”, adică erezii care duc la pierzare. Cuvântul pentru „pierzare” este apoleia (vezi comentariul de la Ioan 17,12). În epistola aceasta Petru folosește frecvent cuvântul apoleia (de două ori în versetul acesta; în v. 3; și în cap. 3,7.16).

Erezii. Gr. haireseis (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 5,17; 1 Corinteni 11,19). De-a lungul acestui capitol apostolul vorbește de multe din ereziile propagate de acești învățători mincinoși: lepădarea de Domnul (v. 1), învățături imorale (v. 10, 18), abaterea de la porunca sfântă (v. 21) etc. Descrierea pe care o face Petru lucrării lor justifică limbajul dur cu care îi condamnă.

Se vor lepăda. Compară pasajul paralel din Iuda 4. Ce amintiri trebuie să fi năvălit în mintea lui Petru când folosea cuvântul acesta, care-i amintea cum se lepădase el de Domnul (vezi comentariul de la Matei 26,75; compară cu Matei 10,33)!

Stăpânul. [„Domnul”, KJV]. Gr. despotes, „stăpân” (vezi comentariul de la Luca 2,29; Faptele Apostolilor 4,24). Cuvântul era folosit de sclavi, când se adresau stăpânilor lor. El cuprinde în sine ideea de domnie, stăpânire, proprietate absolută, de obicei prin cumpărare. Despotes este un titlu deosebit de potrivit pentru Hristos, ținând cont de prețul pe care l-a plătit pentru răscumpărarea omului (vezi comentariul de la Matei 20,28; 1 Corinteni 6,19.20). Nu poate fi o erezie mai rea decât a trăi o viață ca cea pe care o ducea învățătorii mincinoși, lepădându-se de Domnul, care Își dăduse viața pentru a-i răscumpăra de păcat și de consecințele lui. Faptul că s-au lepădat de Domnul lor înseamnă că au fost cândva creștini, chiar dacă după aceea au apostaziat.

Grabnică pieire. [„Nimicire rapidă”, KJV]. Sau „pierzare bruscă”, adică nimicire neașteptată. Vezi comentariul de la cap. 1,14, unde cuvântul tradus aici „grabnic” este tradus acolo „deodată”. Sfârșitul oricărui neadevăr este nimicirea, atât pentru cel care îl propovăduiește cât și pentru adepții lui.

2 Petru 2:2

2. Îi vor urma. Sau „îi vor urma până la cap”, implicând o imitare exactă a înșelătorilor. Apostolul întâmpină cu curaj posibilitatea ca mulți să îi urmeze pe învățătorii mincinoși, nădăjduind în același timp că avertizarea lui îi va salva pe unii din cititori de o astfel de înșelăciune fatală.

Destrăbălările lor. [„Căile lor rele”, KJV]. Dovezile textuale atestă exprimarea „faptele lor lascive” (aselgeiai). Folosirea cuvântului aselgeiai aici și în v. 18 sugerează că doctrinele învățătorilor mincinoși încurajau destrăbălarea și că aceasta atrăgea mulți indivizi instabili.

Din pricina lor. Unii consideră că aceste cuvinte fac referire la învățătorii mincinoși. Poate că e mai bine să fie aplicate membrilor bisericii care se angajează în practicile imorale propovăduite de acești învățători imorali.

Calea adevărului. Adică adevărul, calea creștină. Pentru cuvântul „cale”, vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 9,2; 16,17.

Vorbită de rău. Literal, „va fi hulită”. Păgânii nu făceau deosebire între creștinii adevărați și cei care-i urmau pe învățătorii mincinoși, angajându-se în practici imorale. Astfel învățătura creștină era vorbită de rău din cauza faptelor rele ale celor decăzuți. Comportamentul necreștin al unora aduce discreditare asupra întregii biserici.

2 Petru 2:3

3. În lăcomia. Lăcomia este elementul prin care învățătorii mincinoși acționau pentru a-i înșela și a

trage foloase materiale de la cei care nu erau vigilenți (compară cu 1 Timotei 6,5; Tit 1,11; Iuda 16). Compară cu experiența lui Balaam (Numeri 22 la 24). În ce privește „lăcomia”, vezi comentariul de la Romani 1,29; Efeseni 5,13; Coloseni 3,5.

Înșelătoare. [„Prefăcute”, KJV]. Gr. plastoi, „modelate”, „formate”, de unde „falsificate”, „fabricate” (de aici cuvântul românesc „plastic”, n.tr.). Acești învățători mincinoși pretindeau că au cunoștințe secrete și îi convingeau pe adepții lor să îl plătească în schimbul acestora, dând astfel pe față adevăratele lor motive.

Să aibă un câștig. Gr. emporeuomai, „a face negoț”, „a călători pentru afaceri”. Cuvântul „emporiu” (centru comercial) derivă din aceeași rădăcină. Învățătorii mincinoși făceau negoț cu sufletele victimelor lor, vânzându-le învățătură mincinoasă în schimbul darurilor pe care le primeau de la ei. Credincioșii care dădeau din banii lor pentru a-i îmbogăți pe acești învățători trăgeau, fără îndoială, foarte puțin folos din asta.

Dar osânda îi paște de multă vreme. [„Judecata lor ... nu zăbovește”, KJV]. Literal, „sentința lor nu rămâne pasivă mult timp”. Sentința dată de mult de Dumnezeu nu e literă moartă și nu poate fi ignorată.

Pierzarea. Gr. apoleia (vezi v. 1). Aici este vorba de distrugerea finală a învățătorilor mincinoși.

Nu dormitează. Gr. nustazo, „a mișca din cap în somn”, cuvânt care se găsește în Noul Testament doar aici și în Matei 25,5. Expresia anterioară a lui Petru făcea referire la sentința judecării. Acum el îi asigură pe cei credincioși că sentința învățătorilor mincinoși va fi executată după planul lui Dumnezeu.

2 Petru 2:4

4. Căci dacă n-a cruțat. Cu aceste cuvinte apostolul începe o serie de ilustrații cu privire la inevitabilitatea judecăților lui Dumnezeu. Ideea începută aici se încheie tocmai în versetul 9, unde se trage concluzia că Domnul îi va elibera pe cei evlavioși și îi va pedepsi pe cei nelegiuți. În ce privește verbul „a cruța” (pheidomai), vezi comentariul de la Romani 8,32.

Pe îngerii. Compară cu pasajul paralel din Iuda 6. Scriitorul nu specifică păcatul care a dus la căderea acestor îngeri (vezi comentariul de la Iuda 6; Apocalipsa 12,4.7–9). Raționamentul lui Petru este că dacă Dumnezeu nu i-a cruțat pe îngeri, ființe spirituale care trăiesc în prezența Sa, El nu va neglija să-i pedepsească pe oamenii nelegiuți care i-au dus pe alții în rătăcire.

I-a aruncat în Adânc. [„I-a aruncat în iad”, KJV]. O traducere a cuvântului grecesc tartaroo, „a ține captiv în Tartar (infern)”. Grecii din antichitate considerau că iadul este locașul morților nelegiuți și locul unde sunt pedepsiți. Astfel corespundea gheenei iudeilor (vezi comentariul de la Matei 5,22). Scriindu-le unor oameni care locuiau într-o atmosferă elenistică, Petru folosește un termen grecesc pentru a transmite ce vrea să spună, dar asta nu înseamnă că susține concepția grecească despre iad sau credința populară iudaică despre gheenă. Aici prin iad se înțelege locul unde locuiesc forțat îngerii cei răi până în ziua judecării.

Înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri. [„Legăți cu lanțurile întunericului”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „aruncați în prăpăstiile întunericului”. Expresia lui Petru este figurată și nu servește la identificarea vreunui loc anumit ca locuință a îngerilor căzuți. Expresia aceasta diferă de cea folosită de Iuda în pasajul său paralel (vezi Iuda 6).

Judecată. Gr. krisis, „[actul] judecării”. În v. 3, Petru folosește alt cuvânt pentru „judecată” (krima), care se referă la verdictul care rezultă din judecată (vezi comentariul de la Ioan 3,19; 9,39; 16,11). Aici apostolul privește înspre viitor, când verdictul rostit asupra lui Satana și asupra îngerilor lui va fi, în cele din urmă, executat (vezi comentariul de la Apocalipsa 20,10).

2 Petru 2:5

5. Dacă n-a cruțat. Cu aceste cuvinte apostolul își începe a doua ilustrație cu privire la certitudinea judecării (vezi comentariul de la v. 4).

Lumea veche. Adică lumea de dinainte de potop.

A scăpat. Gr. phulasso, „a păzi”, „a veghea”, aici în sensul de „a proteja” (compară cu Genesa 7,16).

Propovăduitor. Gr. kerux, „crainic” (vezi comentariul de la 1 Timotei 2,7). Încă din vremurile străvechi slujba de kerux era sacră, iar persoana crainicului inviolabilă, deoarece se considera că este sub protecția zeilor. Noe a fost pus de Domnul ca „propovăduitor al neprihănirii”, adică proclama o solie cu privire la neprihănire. Josephus (Antichități iudaice, i. 3. 1 [72–74]) declară că, potrivit tradiției iudaice, Noe a încercat să-i convingă pe contemporanii săi să-și schimbe viața în bine (vezi comentariul de la Genesa 6,3; 1 Petru 3,19.20).

Împreună cu alți șapte. [„Al optulea”, KJV]. Gr. ogdoos, „al optulea”, adică însoțit de alți șapte, în cazul acesta membrii cei mai apropiați ai familiei lui Noe (vezi Genesa 6,10; 7,7). Aici Petru pune accentul asupra faptului că atât de puțini – doar opt – au scăpat cu viață din populația antediluviană.

A trimis. Mai degrabă „în timp ce a adus”.

Potopul. Vezi comentariul de la Genesa 7,17–24.

Nelegiuți. Gr. asebeis, singular asebes (vezi comentariul de la Romani 4,5). Că descrierea pe care o face Petru lumii antediluviene este corectă se poate vedea din Genesa 6,1–7 (compară cu PP 90–92).

2 Petru 2:6

6. A prefăcut. Compară cu pasajul paralel din Iuda 7. Aceasta este a treia ilustrație a judecăților lui Dumnezeu (vezi comentariul de la 2 Petru 2,4.5). Cuvântul grecesc pentru „a prefăcut în cenușă” (tephroo) este folosit de scriitorul clasic Dio Cassius (Roman History, lxxvi. 21) pentru a descrie erupția Vezuviului.

Sodoma și Gomora. Pentru o descriere a distrugerii acestor cetăți, vezi comentariul de la Genesa 19,24.25.

Ca să slujească. Sau „după ce le-a pus”.

Pildă. [„Exemplu”, KJV]. Gr. hupodeigma „exemplu”, adică avertizare.

Celor ce vor trăi în nelegiuire. [„Celor neevlavioși”, KJV]. Literal, „cei care sunt gata să trăiască în nelegiuire”. Soarta teribilă a cetățenilor câmpiei trebuia să-i descurajeze pe alții de la a se deda la aceeași nelegiuire care a adus distrugerea lor.

2 Petru 2:7

7. A scăpat. [„A eliberat”, KJV]. Sau „a izbăvit”. După cum Dumnezeu l-a scăpat pe Noe de la potop, tot așa l-a scăpat pe Lot și pe familia lui de prăpădul care a mistuit Sodoma (Genesa 19,15.16). Deși este preocupat în primul rând de certitudinea judecății divine, Petru are grijă să scoată în evidență îndurarea lui Dumnezeu.

Neprihănitul. Gr. dikaios (vezi comentariul de la Matei 1,19). Cuvântul acesta apare de două ori în 2 Petru 2,8, unde este tradus la fel.

Întristat. [„Iritat”, KJV]. Gr. kataponeo, „a extenua prin muncă”, ilustrând situația lui Lot, care era complet extenuat și dezgustat de imoralitatea oamenilor din Sodoma. (Vezi v. 8, „își chinuia”).

Viața. [„Purtarea”, KJV]. Gr. anastrophe, „purtare”, „comportament”. Anastrophe este folosit de 6 ori în 1 Petru și de 2 ori în epistola aceasta (aici și în cap. 3,11).

Stricați. [„Nelegiuți”, KJV]. Gr. athesmoi, de la a, „fără”, și thesmoi, „legi”, „porunci”, de unde cuvântul „nelegiuți”; de obicei aceia care se răzvrătesc împotriva poruncilor divine. În Noul Testament cuvântul athesmoi apare numai aici și în cap. 3,17.

2 Petru 2:8

8. Care locuia. Petru folosește un cuvânt rar și accentuat, egkatoikeo, pentru a exprima ideea șederii lui Lot chiar în mijlocul locuitorilor nelegiuți ai Sodomei.

Își chinuia. [„Își necăjea”, KJV]. Gr. basanizo, „a tortura”, „a chinui”, punând un accent deosebit asupra chinului care continua zi de zi. Văzând zilnic comportamentul nelegiuit al vecinilor săi, Lot trecea printr-un zbucium sufletesc neîncetat.

Vedea și auzea. Literal, „prin vederea și auzirea”. Păcatele îl asaltau pe Lot din toate părțile, atacându-l prin văz și prin auz, până când se părea că nu mai există scăpare din influența lor vicleană.

Faptele lor nelegiuite. [„Faptele lor ilegale”, KJV]. Mai degrabă „faptele lor nelegiuite” (ca în traducerea Cornilescu).

2 Petru 2:9

9. Domnul știe. Acum apostolul ajunge la sfârșitul lungului său șir de ilustrații început în v. 4 și trage concluzia că, având în vedere purtarea de grijă a Domnului pentru Noe și Lot și judecățile Lui împotriva nelegiuitorilor contemporani cu ei, cel credincios se poate sprijini deplin pe dreptatea lui Dumnezeu.

Să izbăvească. Compară cu v. 7.

Încercare. [„Ispite”, KJV]. Literal, „ispită”, care pare să se refere aici la amăgirea la păcat și la încercările care vin asupra celor care rezistă cu statornicie păcatului (vezi comentariul de la Iacov 1,2.12). Asigurarea protecției Domnului trebuia să-i întărească pe destinatarii acestei epistole să reziste amăgirilor prezentate de învățătorii mincinoși.

Cucernici. [„Evlavioși”, KJV]. Gr. eusebes (vezi Faptele Apostolilor 10,2.7).

Să păstreze. Sau „să țină” (compară cu v. 4).

Nelegiuitorii. Gr. adikoi, folosit aici ca antonim al lui eusebes, „evlavios”, „cucernic”.

Să fie pedepsiți. Gr. kolazomenous, un participiu prezent, literal, „fiind pedepsit”. Există două opinii distincte cu privire la teologia lui Petru în această privință:

1. Participiul „fiind pedepsiți” exprimă scopul, după cum e reflectat de traducerea „ca să fie pedepsiți”, cu scopul de a fi pedepsiți. Explicația aceasta atribuie pedepsirea menționată aici zilei judecății.

2. Participiul ar trebui să fie tradus „în timp ce sunt pedepsiți”, cu referire la plata pe care păcatul o aduce celor nedrepti, în timpul vieții lor pe acest pământ. Interpretarea aceasta se potrivește mai bine cu prima jumătate a v. 9, potrivit căreia cei cucernici sunt eliberați de ispitele și încercările care-i asaltează toată viața. Dar cei nelegiuitorii suferă ca rezultat al faptelor lor rele. Interpretarea aceasta mai are avantajul de a păstra forța timpului prezent al participiului kolazomenous, „fiind pedepsiți”, în armonie cu timpul prezent al infinitivului terein, „a rezerva”. Pentru un studiu mai aprofundat, vezi Probleme în Traducerea Bibliei, pp. 237–240.

A crede că pasajul acesta susține că între moarte și judecată cei nelegiuitorii se află sub pedeapsă, nu se armonizează cu învățătura întregii Scripturi (vezi Luca 16,19; Apocalipsa 14,10.11).

Ziua judecății. În epistola aceasta Petru consideră că „ziua judecății”, „ziua Domnului” (vezi cap. 3,7.10) și „ziua lui Dumnezeu” (v. 12) sunt același lucru. Pentru un studiu despre ziua judecății, vezi comentariul de la Apocalipsa 14,7.10; 20,11–15.

2 Petru 2:10

10. Mai ales. Petru revine acum la scena contemporană și se ocupă din nou cu învățătorii mincinoși și corupția lor.

Pofta. Gr. epithumia (vezi comentariul de la Romani 7,7).

Necurată. Gr. miasmos, „murdărie”, „stricăciune”. De la miasmos derivă cuvântul „miasmă”. În Noul

Testament miasmos apare doar aici și se referă la actul profanării sau al mănjirii (vezi comentariul de la v. 20). Din aceste cuvinte și din v. 2.12–20 reiese clar faptul că cei care tulburau biserica nu doar că răspândeau doctrine false, ci și manifestau o imoralitate flagrantă. Este recunoscut faptul că în de-a lungul istoriei bisericii creștine doctrinele false au fost însoțite de imoralitate. Cei care se depărtează de norma adevărului lui Dumnezeu părăsesc cu ușurință și norma Lui privind conduita personală.

Cei ce ... umblă. Prin aceste cuvinte se face referire la o anumită categorie a celor care sunt pedepsiți (v. 9).

Poftind. Gr. epithumia (vezi comentariul de la Romani 7,7).

După trupul altuia. [„După trup”, KJV]. Compară cu pasajul paralel din Iuda 7. În viața învățătorilor mincinoși, poftele trupului era factorul dominant, după care se lăsau conduși (vezi comentariul de la Romani 8,4.5).

Disprețuiesc stăpânirea. Cuvântul kuriotes este tradus în Efeseni 1,21 „stăpânire” și e aplicat la îngerii în Efeseni 1,21 și Coloseni 1,16 și poate și în Iuda 8. Totuși, cei mai mulți comentatori sunt de acord că aici se referă la stăpânirea lui Hristos. În v. 1 apostolul prezice că învățătorii eretici se vor lepăda de „Stăpânul, care i-a răscumpărat” și în v. 11 el dă de înțeles că ei Îl respectă doar foarte puțin pe Domnul, așa că se poate spune pe bună dreptate că disprețuiesc stăpânirea lui Isus Hristos. O metodă prin care se poate pune la probă valabilitatea unei noi învățături este analiza felului cum abordează ea Dumnezeirea – dă dovadă sau nu de respect față de Dumnezeu.

Îndrăzneți. [„Aroganți”, KJV]. Sau „încumetați”, adică persoane care se aventurează nesăbuit, mai ales în împotrivirea lor față de autoritate.

Încăpățânați. Literal „egoiști”, implicând aroganță. Înșelătorii erau hotărâți să facă așa cum voiau ei, chiar sfidând autorității.

Nu se tem. Literal, propoziția spune: „ei nu tem când batjocoresc măririle”. Opiniile sunt împărțite cu privire la cuvântul „dregătoriile”, sau „măririle” (doxai). Unii văd o referire la îngerii răi, dar e greu de imaginat cum pot fi aceștia batjocoriți. Alții, având anumite dovezi, aplică aceste cuvinte la îngerii buni, sugerând că învățătorii mincinoși vorbesc în mod defavorabil despre ei. Totuși, alții susțin că se face referire la întreaga familie cerească, inclusiv la Dumnezeu, la Hristos și la îngerii. Mai există o categorie, care susțin că este vorba de autoritățile pământești, împotriva cărora ereticii vorbesc de rău cu obstinație. Alegerea opiniei potrivite depinde de interpretarea dată v. 11 (vezi comentariul de acolo).

2 Petru 2:11

11. Pe când. Compară pasajul paralel din Iuda 8, 9. Petru atrage atenția acum asupra contrastului dintre învățătorii slabi și îngerii puternici. Cei dintâi sunt atât de încăpățânați încât batjocoresc chiar și autoritățile cele mai înalte, în timp ce îngerii, care sunt mai tari decât învățătorii mincinoși, se abțin cu discreție în privința acestor chestiuni.

Îngerii. Din context reiese clar că Petru se referă la îngerii sfinți, nu la cei căzuți.

Mai mari. Adică superiori învățătorilor mincinos.

Înaintea Domnului. Adică în prezența divină, unde trăiesc îngerii sfinți. Deși nu își dau seama de lucrul acesta, învățătorii mincinoși sunt și ei văzuți mereu de Dumnezeu și ar trebui să se poarte tot atât de respectuos ca și îngerii lipsiți de păcat.

Judecata batjocoritoare. Adică „judecata ocărătoare”.

Împotriva lor. Interpretarea v. 11 depinde de înțelesul dat acestor cuvinte. Unii le aplică la învățătorii mincinoși, dar contextul sugerează că ar fi mai bine să fie aplicate la „dregătorii”; în cazul acesta sensul pasajului este că învățătorii eretici batjocoresc autoritățile, în timp ce îngerii, deși superiori acestor învățători, din teamă evlavioasă, se abțin de la orice acuzație de felul acesta. Cât de insolentă apare purtarea

învățătorilor în lumina unei astfel de comparații!

2 Petru 2:12

12. Aceștia. Adică învățătorii mincinoși. Compară cu pasajul paralel din Iuda 10.

Dobitoace fără minte. Sau „creaturi iraționale”. Cuvântul tradus „dobitoace” este zoa, „făpturi vii” (vezi Apocalipsa 4,6).

Să fie prinse și nimicite. Literal, „pentru prindere și nimicire”. Această descriere accentuează natura irațională și nespirtuală a acestor învățători corupți.

Batjocorind. [„Vorbind de rău”, KJV]. Gr. blasphemo, „a huli”, „a vorbi de rău”. Compară cu folosirea acestui cuvânt în v. 2, 10 și a adjectivului blasphemos, „defăimător”, hulitor”, „batjocoritor” în v. 11.

Ce. [„Lucruri”, KJV]. Literal, „lucruri de care sunt neștiutori” (compară cu 1 Timotei 1,7). Cei înșelați ar fi putut să înțeleagă lucrurile dumnezeiești, dar au ales să rămână în neștiință și să ducă și pe alții în rătăcire.

Vor pieri în stricăciunea lor. Mai degrabă „în pierzania lor vor pieri și ei”. În limba greacă este un joc de cuvinte care nu este redat în traducerea Cornilescu. Poate că scriitorul sugerează că învățătorii mincinoși vor pieri cum pier animalele sau că vor pieri ca urmare a faptelor lor stricate. Ambele interpretări sunt valabile, iar sfârșitul lor va fi același: vor fi nimicți.

2 Petru 2:13

13. Își vor lua. [„Vor primi”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru exprimarea „suferind rău”, propoziția sunând astfel: „suferind rău ca plată pentru facere de rău”.

Fericirea lor este să trăiască în plăceri. [„Socotesc o plăcere să trăiască în dezmăț”, KJV]. Literal, „socotind dezmățul o plăcere”. Cuvântul grecesc pentru „fericire” [„plăcere”, KJV] (hedone) implică adesea o satisfacere a poftelor senzuale (compară cu Luca 8,14; Tit 3,3; Iacov 4,1.3), în timp ce cuvântul grecesc pentru „plăceri” [„dezmăț”, KJV] (truphe) înseamnă moliciune, viețuire voluptoasă. Astfel Petru îi descrie pe amăgitori ca dedându-se poftelor cărnii specifice întunericii acestei lumi, socotindu-le totuși ca fapte legitime, aducătoare de fericite, ireproșabile chiar și la lumina zilei.

Întinați. [„Pete”, KJV]. Acești învățători întinați și spurcați sunt niște pete și defecte pe fața pământului și mai ales pentru numele bisericii.

Se pun pe chefuit. [„Se distrează”, KJV]. Cuvântul „a cheful” vine din aceeași rădăcină cu „dezmăț” (vezi formula anterioară).

Mesele lor de dragoste. [„Înșelăciunile”, KJV]. Gr. apatai, „înșelăciuni”, dar pot fi citate dovezi textuale importante pentru termenul agapai, „petreceri/mese de dragoste” (compară cu Iuda 12; vezi Vol. VI, pp. 45, 46; vezi comentariul de la 1 Corinteni 11,20). E posibil ca Petru să se fi abținut să folosească agapai, deoarece îi era greu să amintească de masa iubirii sacre, pe care acești învățători mincinoși o făceau de ocară prin chefurile lor. Chiar dacă păstrăm cuvântul apatai, „înșelăciuni”, care e mai bine atestat, trebuie să ținem cont de context și să recunoaștem că apostolul are în minte masa de dragoste. Compară cu descrierea lui Pavel, cu privire la beția și îmbuibarea cu mâncare la Sfânta Cină, așa cum făceau unii din biserica din Corint (vezi comentariul de la 1Corinteni 11,20–22).

Ospătează. [„Petrec”, KJV]. Gr. suneuocheo, de la sun, „împreună”, euocheo, „a se îmbuiba”. Declarația lui Petru că învățătorii mincinoși se ospătează împreună cu credincioșii înseamnă că persoanele care provocau tulburarea erau încă membri ai bisericii, fapt care făcea influența lor și mai primejdioasă.

2 Petru 2:14

14. De preacurvie. Mai degrabă „după o femeie adulteră”. Aceste cuvinte oferă un tablou plastic al unor bărbați ale căror gânduri se opresc mereu asupra unei femei adultere. Cele mai mari dorințe ale lor sunt

cele sexuale și fiecare femeie pe care o întâlnesc e imediat apreciată din acest punct de vedere (vezi comentariul de la Matei 5,28). Nu e de mirare că descoperă că nu sunt în stare să-și stăpânească pasiunile și să se abțină de la păcat.

Momesc. Adică ademenesc.

Nestatornice. Gr. asteriktoi, literal, „nesprijinite”, „neîntemeiate”. Se face referire în primul rând la femeile pe care învățătorii mincinoși le ademeneau la practice adultere. E posibil că înșelătorii luau parte la mesele de dragoste pentru a face cunoștință cu femei pe care apoi le puteau seduce. S-ar putea ca Petru să se refere și la bărbații care erau duși în rătăcire de influența rea a învățătorilor.

Deprinsă. Gr. gumnazo, „a antrena în gimnastică”, de unde cuvântul „gimnastică”. Acești învățători mincinoși se antrenau cu atenție ca să capete îndemânare pentru a obține ceea ce doreau.

La lăcomie. [„Cu practicarea lăcomiei”, KJV]. Dovezile textuale atestă formula „la lăcomie”. Pe lângă batjocură și senzualitate, acesta este un alt viciu care îi stăpânește pe învățătorii mincinoși.

Niște blestemați. [„Copii blestemați”, KJV]. Literal, „copii ai blestemului”, adică aceia care merită blestemul, atât de rău este caracterul lor.

2 Petru 2:15

15. Au părăsit. Sau „deoarece au părăsit pe deplin”. Compară v. 15, 16 ca pasajul paralel din Iuda 11.

Calea. Gr. hodos (vezi Faptele Apostolilor 9,2). Petru declară aici că împotrivorii practic părăsiseră cu totul calea creștină.

Dreaptă. Gr. euthus (vezi Faptele Apostolilor 8,21).

Au rătăcit. Sau „au fost făcuți să rătăcească”. Cei care părăsesc calea creștină sfârșesc în rătăcire.

Au urmat. Sau „au urmat până la capăt”, dând de înțeles că este vorba despre o imitare perfectă (vezi comentariul de la v. 2).

Calea lui Balaam. În loc să urmeze calea lui Hristos, acești învățători mincinoși au urmat ca niște robi calea lui Balaam. Din tot acest capitol reiese că Petru îl avea în minte pe Balaam ca prototip al înșelătorilor din vremea sa. Ei iubeau câștigul financiar și încurajau senzualitatea, așa cum făcuse profetul din vechime. În ce privește purtarea lui Balaam, vezi comentariul de la Numeri 22 la 24.

Bosor. Numit „Beor” în Numeri 22,5.

Plata fărădelegii. Aceeași expresie greacă este tradusă, în v. 12, prin „plata cuvenită pentru nelegiuirea lor”. Balaam și învățătorii mincinoși își aveau ochii ațintiți spre răsplătirea materială care venea pe urma practicilor lor rele.

2 Petru 2:16

16. Călcarea lui de lege. [„Nelegiuirea lui”, KJV]. Sau „propria lui călcare [de lege]”. Nelegiuirea lui Balaam n-a fost nici trecută cu vederea, nici lăsată nemustrată, iar Petru dă de înțeles că purtarea învățătorilor mincinoși nu va trece nepedepsită.

Măgăriță. Gr. hupozugios, literal „sub un jug”, referindu-se la măgar, ca animal de povară în Orient.

A început să vorbească. Gr. phtheggomai, „a scoate un sunet”, „a scoate un strigăt sau un zgomot”, „a rosti”, folosit pentru orice zgomot făcut de oameni sau de animale, nereferindu-se neapărat la limbajul articulat. Așadar Petru definește zgomotul făcut de măgăriță ca un „glas omenesc” (compară cu Numeri 22,27–31).

A pus frâu. [„A oprit”, KJV]. Sau „a reținut”, „a oprit”. Minunea măgăriței care a vorbit l-a oprit pe

Balaam din calea lui răzvrătită și l-a făcut în stare să-l recunoască pe înger și să fie dispus să asculte de instrucțiunile venite de la Dumnezeu.

Nebuniei. Aici, starea de a-și ieși din fire. Dacă Balaam și-ar fi reținut dorințele, refuzând să fie condus de lăcomie, n-ar fi rătăcit atât de mult. Apostolul îi lasă din nou pe cititori să aplice singuri ilustrația aceasta la situația învățătorilor mincinoși, care au urmat calea lui Balaam.

2 Petru 2:17

17. Oamenii aceștia. Compară v. 17–19 cu pasajul paralel din Iuda 12, 13, 16. Acum Petru lasă la o parte ilustrația începută și vorbește direct despre învățătorii mincinoși (compară cu v. 12).

Puțuri fără apă. Sau „izvoare fără apă”. Înșelătorii pretindeau că îi înviorează pe cei însetați spiritual, dar când aceștia veneau la ei, erau amarnic dezamăgiți, deoarece învățătorii nu puteau să ofere apă vie. Ei erau seci din punct de vedere spiritual (compară cu Ioan 4,14; Apocalipsa 7,17; 21,6).

Nori. Dovezile textuale favorizează cuvântul „cețuri”. Astfel literal, propoziția sună în felul următor: „cețuri alungate de o vijelie”. Învățătorii eretici, pretinzând că aduc lumină, aduceau ceață groasă, care acoperea priveliștea spirituală și-i oprea pe creștini să vadă încotro merg. În plus, „cețurile” nu era compacte, învățătura abătându-se înapoi și încolo, sub impulsul pasiunilor învățătorului.

Le este păstrată. [„Le este rezervată pentru totdeauna”, KJV]. Mai degrabă „le-a fost rezervată” (compară cu v. 4.9). Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea cuvintelor „pentru totdeauna” [în KJV], deși sunt bine atestate în pasajul paralel din Iuda 13.

Negura întunericului. [„Ceața întunericului”, KJV]. Adică tărâmul de jos, iadul. Compară cu v. 4, unde de asemenea este folosit cuvântul zophos, „negură”.

Vezi harta cu Palestina în timpul lui Irod Agripa II și a procuratorilor romani

2 Petru 2:18

18. Vorbesc. Gr. phtheggomai (vezi comentariul de la v. 16). Petru consideră că înșelătorii nu vorbesc coerent, ci scot sunete, așa cum a făcut măgărița (v. 16).

Lucruri de nimic. [„Cuvinte mari, bombastice”, KJV]. Gr. huperogka, literal, „[lucruri] foarte umflate”, adică vorbire exagerată, bombastică, probabil făcând referire la termenii filosofici cu care jonglau învățătorii gnostici (vezi comentariul de la Iuda 16).

Momesc. Cuvântul grecesc de aici este același cu cel folosit în v. 14.

Poftele cărnii. Compară cu „pofța ... necurată” (vezi comentariul de la v. 10).

Desfrânare. Gr. aselgeiai (vezi comentariul de la v. 2).

Cei ce de-abia au scăpat. [„Cei care erau proaspăt scăpați”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „cei care tocmai scăpau”. Aceștia sunt cei pe care învățătorii mincinoși îi momeau cu vorbe bombastice, argumente filosofice și ademeniri senzuale. Victimele vizate de-abia acceptaseră creștinismul sau erau pe punctul de a-l accepta, când au fost puși față în față cu înșelăciunile subtile ale acestor eretici. Cei care îi înșelau pe acești „micuți” meritau cu siguranță sentința prescrisă de Mântuitorul (Matei 18,6).

De cei ce trăiesc în rătăcire. Adică neamurile păgâne din care venea proaspeții convertiți și de sub a căror influență de-abia izbutiseră să scape.

2 Petru 2:19

19. Le fâgăduiesc slobozenia. Învățătorii mincinoși încercau să îi determine pe adepții lor să creadă că aveau să fie eliberați de toate restricțiile supărătoare. Dar libertatea pe care o fâgăduiau ei era desfrâu nelegiuit, nu libertate creștină (vezi comentariul de la 2 Corinteni 3,17; Galateni 5,13). Înșelătorii nu puteau să ofere și nici nu doreau să ajungă la marea libertate pe care ar trebui să o aibă un creștin, libertatea de sub

robia păcatului.

Robi. [„Servitori”, KJV]. Sau „sclavi”.

Stricăciunii. Gr. phthora (vezi cap. 1,4). Phthora sugerează necurăție morală. Învățătorii mincinoși nu erau în stare să-i ajute pe alții să ajungă la o moralitate mai înaltă deoarece ei înșiși erau robi ai păcatelor senzuale.

Este robul. [„Este adus în robie”, KJV]. Mai degrabă „a fost făcut rob” (vezi comentariul de la Romani 6,16). Deși învățătorii mincinoși nu știau lucrul acesta, păcatul îi biruise și deveniseră sclavii lui. Cum puteau ei să ofere libertate altora?!

De care. Face referire la stricăciune.

Biruit. Ca într-o luptă, când cel mai slab este înfrânt.

2 Petru 2:20

20. Dacă, după ce au scăpat. Literal, propoziția spune: „căci, dacă au scăpat”. Pentru a-i avertiza pe credincioși cu privire la primejdiile și rezultatul apostaziei, apostolul folosește exemplul celor care fuseseră amăgiți să-i urmeze pe învățătorii mincinoși.

Întinăciunile. Gr. miasmata, „lucrurile care mânjesc”, „pângăririle”, care vin ca rezultat al contactului cu lumea (vezi comentariul de la v. 10).

Lumii. Vezi comentariul de la 1 Ioan 2,15.

Cunoașterea. Gr. epignosis (vezi comentariul de la cap. 1,2).

Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Aici apostolul Îi atribuie Mântuitorului nostru un titlu multiplu, care întruchipează cele mai multe din atributele Lui slăvite și reprezintă funcțiile Sale cele mai de seamă (vezi comentariul de la Matei 1,21.23; Luca 2,29; Ioan 13,13; 20,28). Acela care a ajuns la o cunoaștere deplină a lui Isus va avea o înțelegere personală a puterii Mântuitorului, deoarece a experimentat-o în propria sa viață. Cunoașterea experimentală a lui Hristos l-a determinat să fugă de lume și de întinăciunile ei, iar puterea lui Hristos l-a făcut în stare să scape cu totul de ele. Petru consideră că propria sa turmă a scăpat în felul acesta și dorește ca ea să nu fie ademenită să se întoarcă în lume prin momelile învățătorilor mincinoși.

Se încurcă. Gr. empleko, „a se întrețese”, deci „a fi încurcat”. Așa cum gladiatorii se încurcau unul în plasa celuilalt în timpul luptei, tot așa credinciosul care cedează ispitelor lumești ajunge foarte încurcat și ușor de biruit. Cuvântul „de ele” poate fi înlocuit cu „în acestea”, adică în întinăciunile lumii, sau „de acestea”, adică biruit de întinăciuni.

Biruiți. Vezi comentariul de la v. 19.

De pe urmă. Literal, propoziția spune: „lucrurile de pe urmă ale lor au ajuns mai rele decât cele dintâi”. Cel care a fost cândva creștin și s-a întors în lume devine împietrit din punct de vedere spiritual și mai puțin sensibil la apelurile spirituale. Mântuirea lui devine mai dificilă (compară cu Matei 12,45; Luca 11,26; Evrei 6,4–8; 10,26).

2 Petru 2:21

21. Ar fi fost mai bine. Poziția celor apostaziați ar fi fost mai bună dacă nu ar fi devenit creștini, deoarece atunci ar fi putut să fie abordați ca păgâni. Frumusețea adevărului creștin ar fi făcut o impresie puternică asupra inimii lor și ar fi fost mai sensibili la puterea Evangheliei de a converti.

Cunoscut. Gr. epignosko, verbul care corespunde substantivului epignosis (vezi comentariul de la cap. 1,2). Cel care a ajuns să-L cunoască pe deplin pe Mântuitorul nu poate rămâne același, ca înainte de acest moment. Cunoștința implică răspundere. Omul este responsabil pentru ceea ce a ajuns să cunoască.

Deși un creștin apostaziat s-ar putea întoarce la felul de viețuire lumesc, el nu poate să scape de răspunderea cunoașterii mântuitoare a lui Hristos, pe care cândva L-a primit și apoi L-a lepădat.

Calea neprihănirii. Este subliniată ideea că există o singură cale a mântuirii (vezi comentariul de la v. 2, 15).

Să se întoarcă. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru varianta „să se întoarcă înapoi”, accentuând renunțarea la felul de viață creștin.

Porunca sfântă. Folosirea articolului hotărât și a numărului singular arată că este vorba de un anumit concept. În Romani 7,12 Pavel folosește o construcție similară, referindu-se la întregul grup de instrucțiuni date creștinilor pentru a-i călăuzi pe „calea neprihănirii”.

Dată. Gr. paradidomi, „a preda”, „a transmite”, „a înmâna”, „a da mai departe”. Verbul este înrudit cu substantivul paradosis, „o datină”, adică tradiție (2 Tesaloniceni 3,6; vezi comentariul de la Marcu 7,3). Astfel Petru se referă la învățătura pe care credincioșii o primiseră de la învățătorii creștini.

2 Petru 2:22

22. Zicala. [„Proverbul”, KJV]. Gr. paroimia (vezi comentariul de la Ioan 10,6). Zicala s-a împlinit în cazul celor apostazi.

Câinele. Proverbul acesta se găsește în Proverbe 26,11 referindu-se la reîntoarcerea unui nebun la nebunia lui. Aici Petru îl folosește pentru a ilustra comportamentul stricat și nechibzuit al celor care, după ce au părăsit mizeria lumii, se întorc să trăiască în ea.

Scroafa. Acesta nu este un proverb biblic, dar trebuie să fi circulat printre iudeii de pe vremea lui Petru. Ilustrația aceasta este folosită pentru a-l zugrăvi pe creștinul care a fost spălat și curățat de întinăciunile lumii, dar, prin apostazie, se întoarce, murdărindu-se din nou cu necurăția morală de care fusese eliberat prin Evanghelie.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1 AA 535; 3T 485

1, 2 AA 587; PP 686

1–35T 145

2 CH 591; 5T 291

2, 3 8T 199

4 PP 53; SR 31

5 PP 102; 4T 308

7, 8 PP 168

8 5T 210

9 DA 528

10, 11 PP 386

12–155T 145

15 PP 439

16 PP 442

17 AA 535

19 PP 67

20 1T 284

20, 21 AA 535

2 Petru 3:1

1. Prea iubiților. Apostolul părăsește subiectul neplăcut al învățătorilor mincinoși (cap. 2) și începe să-i îndemne pe cititori cu privire la evenimentele zilelor de apoi. Făcând lucrul acesta se adresează, firește, cu „prea iubiților”, aici și în v. 8, 11, 17 (vezi comentariul de la 1 Ioan 3,2).

Aceasta este a doua epistolă. Este firesc să vezi în aceste cuvinte o referire la prima epistolă a apostolului și la faptul că aceasta este a doua dintr-o pereche. Până acum nu s-a prezentat încă nici un argument concludent împotriva acestui punct de vedere, iar cuvintele lui Petru pot fi luate ca dovadă accidentală cu privire la autorul comun al celor două epistole.

[„(V-o scriu) acum”, KJV]. Sau „deja”. Literal, propoziția introductivă spune: „Prea iubiților, aceasta este deja o a doua epistolă pe care v-o scriu”, și poate sugera faptul că a doua epistolă a fost scrisă curând după prima.

În amândouă. Referindu-se la amândouă scrisorile, prima și a doua.

Vă trezesc. Gr. diegeiro (vezi comentariul de la cap. 1,13).

Mintea sănătoasă. Gr. eilikrines dianoia, folosit în greaca clasică pentru „rațiunea pură”, dar aici cu sensul de minte sinceră și neîntinată. În ce privește cuvântul eilikrines, vezi comentariul de la Filipeni 1,10. Dianoia reprezintă mintea, capacitatea de înțelegere, sentimente și dorințe. Petru își manifestă încrederea că destinatarii acestei epistole au o minte (singular) neîntinată de senzualitate, în contrast fericit cu mintea învățătorilor mincinoși.

Prin înștiințări. [„Prin aducerea aminte”, KJV]. Aceeași expresie greacă apare și în cap. 1,13 (vezi comentariul de acolo). În cazul acesta Petru dorește să le reamintească cititorilor de învățătura anterioară cu privire la revenirea Domnului lor în mărire și slavă.

2 Petru 3:2

2. Ca să vă fac să vă aduceți aminte. [„Ca să luați aminte”, KJV]. Literal, „să vă readuc aminte”, exprimând scopul pe care l-a urmărit Petru în scrierea epistolei sale. El dorea mai degrabă să accentueze învățătura dată în trecut, decât să dea alta nouă. Compară cu pasajul paralel din Iuda 17.

Sfinții prooroci. Petru se referă aici la scrierile Vechiului Testament și la ceea ce fusese scris până atunci din Noul Testament.

Porunca. Vezi comentariul de la cap. 2,21.

Apostolii voștri. [„Noi, apostolii”, KJV]. Dovezile textuale atestă exprimarea „apostolii voștri”, iar partea finală a propoziției poate fi redată astfel: „și de porunca Domnului și Mântuitorului de la [dată prin] apostolii voștri”. Porunca, sau învățătura, a venit de la Domnul, dar a fost transmisă prin apostoli.

2 Petru 3:3

3. Înainte de toate să știți. Vezi comentariul de la cap. 1,20, unde apare aceeași expresie. Aici apostolul folosește aceste cuvinte ca o introducere la declarația pe care este gata să o facă, care poate fi considerată în contrast cu învățăturile combinate ale profeților și ale apostolilor. Petru nu citează un pasaj

anumit din profeți sau din apostoli, dar afirmă că ceea ce va spune este în consens general cu învățăturile lor cu privire la subiectul în discuție. Compară cu pasajul paralel din Iuda 18.

În zilele din urmă. Expresia poate fi luată la singular, ca referindu-se la o anumită zi de la sfârșitul timpului, sau, așa cum favorizează dovezile textuale, la plural: „zilele din urmă”. Scopul lui Petru este de a-i ilumina pe cititori, ca să nu fie duși în rătăcire de cei care iau în batjocură ideea apropiatei reveniri a Mântuitorului. El nu face aici declarații specifice cu privire la timpul venirii lui Hristos, dar se străduiește să-și pregătească turma pentru „zilele de pe urmă”, indiferent când ar veni ele. Vezi Nota Suplimentară de la Romani 13; vezi comentariul de la 1 Petru 4,7; Apocalipsa 1,1.

Vor veni. Pe temeiul învățăturilor profeților și ale apostolilor, destinatarii epistolei lui Petru cunoșteau deja ce aveau de întâmpinat „în zilele de pe urmă”. Apostolul îi avertizase că „sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape” (vezi 1 Petru 4,7) și consideră că sfatul lui este oportun și potrivit. Vezi mai sus la „zilele de pe urmă”. Vezi comentariul de la 1 Ioan 2,18; Iuda 18.

Batjocoritori. Pot fi citate dovezi textuale importante (cf. pag. 10) pentru introducerea cuvintelor „plini de batjocuri”, după cuvântul „batjocoritori”. Aceasta ar întări descrierea făcută de Petru scepticilor ca fiind „batjocoritori” și ar arăta că ei își exercitau acest dar rău pentru a ridiculiza ideea celei de-a doua veniri.

După poftele lor. Literal, „potrivit propriilor lor poftes”, adică așa cum îi îndemnau poftes. Batjocoritorii aceștia se aseamănă cu învățătorii falși prin faptul că sunt conduși de propriile lor pasiuni (vezi comentariul de la cap. 2,2.10). Pasiunile le hotărau teologia – oameni senzuali nu pot dori cu înfocare revenirea Celui fără păcat.

2 Petru 3:4

4. Și vor zice. Este clar că biserica fusese bine instruită cu privire la revenirea lui Hristos și că batjocorii ridiculizau fățiș învățătura apostolilor cu privire la acest evenimentul.

Unde este făgăduința? Nu este o referire la o anumită făgăduință, ci la declarațiile profeților și ale apostolilor cu privire la certitudinea celei de-a doua veniri. Întrebarea batjocoritorilor le demască scepticismul, ei nu se așteptau ca făgăduințele să fie împlinite.

Venirii. Gr. parousia, un cuvânt frecvent folosit în Noul Testament pentru revenirea lui Hristos (vezi comentariul de la Matei 24,3).

Adormit. Gr. koimaomai, „a adormi”. Din cele 18 apariții ale lui koimaomai în Noul Testament, 14 se referă la somnul morții (vezi comentariul de la Ioan 11,11; 1 Tesaloniceni 4,13; etc.).

Părinții. Acest cuvânt se poate referi: (1) la patriarhi (vezi comentariul de la Romani 9,5; 1 Corinteni 10,1; Evrei 1,1) sau (2) la generația precedentă de creștini, care îi auziseră personal pe Isus și pe apostoli vestind făgăduința revenirii Domnului.

Toate. [„Toate lucrurile”, KJV]. Este curios faptul că argumentul are o rezonanță modernă. Tonul lui lumesc, sceptic pare să reproducă gândirea oamenilor din timpul nostru. Făcând apel la perioada atât de lungă scursă între creațiune și timpul în care trăiau ei, batjocoritorii par să aibă un argument cât se poate de plauzibil. De fapt ei spun: legile naturii continuă să funcționeze constant, anotimp după anotimp, cu o uimitoare regularitate și așa s-a întâmplat în tot decursul istoriei; de ce nu ar continua să fie așa? În v. 5 Petru răspunde la raționamentul acesta.

2 Petru 3:5

5. Căci Literal, propoziția aceasta zice: „lucrul acesta le scapă din vedere în mod voit”. Batjocoritorii știau de potop, dar în mod deliberat au ales să trateze cu indiferență cataclismul și solia lui pentru omenire. Făcând așa, și-au închis mintea față de ideea posibilității unei noi intervenții divine la revenirea lui Hristos.

Odinioară. [„Din vechime”, KJV]. Sau „din trecutul îndepărtat”. Unii comentatori susțin că expresia

aceasta are sensul de „original”, adică de la creațiune, înțeles pe care îl urmărește și Petru.

Ceruri. [„Cerurile”, KJV]. Gr. ouranoi, simplu „ceruri”. Aici Petru se referă la cerurile atmosferice. Unii comentatori văd în pluralul „ceruri” o referire la concepția iudaică despre cele șapte ceruri care se află deasupra pământului. Dar Petru se ocupă de Scripturi, nu de tradiție. Totuși cuvântul ebraic tradus „ceruri” nu apare niciodată la singular, deși în Vechiul Testament se referă adesea la învelișul atmosferic care înconjoară pământul. Ca formă, cuvântul este la plural, dar, în general, are înțeles de singular. Fără îndoială că aici Petru reflectă această folosire ebraică obișnuită, idiomatică. Forma de plural, ouranoi, „ceruri”, apare adesea în limba greacă, dar în KJV la Matei 5,45; Marcu 1,11; Luca 10,20; Efeseni 3,15; etc. este tradusă „cer”. Petru folosește forma de plural de cinci ori în epistola aceasta (aici și v. 7, 10, 12, 13).

Un pământ. [„Pământul”, KJV]. Mai degrabă „pământ”.

Scos din apă și cu ajutorul apei. [„Ridicându-se din apă și în apă”, KJV]. Expresia poate fi tradusă „alcătuit din apă și cu ajutorul apei”. Una dintre etapele pregătirii pământului ca locuință pentru om a fost adunarea apelor într-un loc (Genesa 1,9). Petru nu încearcă să descrie creațiunea în termeni științifici moderni, ci să le explice oamenilor din vremea sa lucrarea creatoare a lui Dumnezeu.

Prin cuvântul lui Dumnezeu. Petru crede, ca și ceilalți scriitori ai Bibliei, în puterea creatoare a cuvântul rostit al lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Genesa 1,3; Psalmi 33,6.9; etc.).

2 Petru 3:6

6. Lumea de atunci. [„Lumea care era atunci”, KJV]. Literal, „lumea de atunci”, lumea antediluviană. Probabil că Petru se referă aici la antediluvienii nelegiuți și la civilizația lor.

A pierit. Gr. apollumi, „a distruge cu totul”, „a dărâma și a lăsa pustiu”, un cuvânt potrivit pentru descrierea pustiirii produse de potop. Vezi Genesa 7,11–24.

Prin ele. Literal, „cu ajutorul lor”, adică al apelor care erau deasupra pământului și pe pământ. Petru arată că acestea, folosite întâi la creațiune, au fost folosite pentru distrugere.

Înecată. [„Inundată”, KJV]. Gr. katakluzo, „a acoperi cu apă”, „a inunda”, „a inunda prin diluviu”, un cuvânt puternic, nefolosit în altă parte a Noului Testament.

2 Petru 3:7

7. Cerurile și pământul de acum. Adică cerurile și pământul din prezente, în contrast cu lumea de atunci (vezi comentariul de la v. 6).

Păzite. [„Păstrate”, KJV]. Gr. thesaurizo, „a teauriza”, de unde cuvântul „teaur”. Timpul verbului sugerează că cerurile au fost și sunt păstrate.

Același cuvânt. Cuvântul lui Dumnezeu.

Păstrate. [„Rezervate”, KJV]. Sau „fiind păstrate” (compară cu cap. 2,4.9).

Pentru focul. Potrivit textului grecesc, cuvintele acestea pot determina verbul „păstrate” sau verbul „păzite”, dar cei mai mulți comentatori preferă thesaurizo („păzite”). Atunci traducerea ar suna astfel: „sunt păzite pentru foc”, adică pentru ca focul să le distrugă, așa cum, cu ocazia potopului, apa a avut rolul de a distruge (vezi comentariul de la Maleahi 4,1; 2 Tesaloniceni 1,8).

Din ziua de judecată. Literal, „pentru o zi de judecată” (vezi comentariul de la 1 Petru 4,17; 2 Petru 2,4–9).

Pieire. Gr. apoleia (vezi comentariul de la cap. 2,1.3).

Oamenilor nelegiuți. În ce privește cuvântul „nelegiuți”, vezi comentariul de la cap. 2,5. Ceea ce va fi supus judecării sunt păcătoși vii, nu materia moartă.

2 Petru 3:8

8. Dar. Partea de început poate fi tradusă: „dar nu lăsați ca acest singur lucru să vă scape din atenție, prea iubiților” (compară cu v. 5). Cu alte cuvinte, batjocoritorii își închid în mod voit ochii în fața realității, dar creștinii n-ar trebui să comită niciodată această greșeală grozavă. Acest „un lucru” este definit în propoziția următoare.

O zi. Ideea lui Petru este dedusă din adevărul exprimat în Psalmul 90,4. Dumnezeu este veșnic. La El nu există nici trecut, nici viitor; toate lucrurile sunt veșnic prezente. El nu are nevoie de concepția noastră limitată despre timp, iar noi nu putem limita persoana sau ideile Lui la sistemul nostru de zile și ani. Subliniind adevărul acesta, Petru muștră nerăbdarea sceptică a batjocoritorilor, care, judecându-L pe Dumnezeu după standardele lor neînsemnate, se îndoiesc că El Își va împlini făgăduința în legătură cu sfârșitul lumii.

Contextul clarifică faptul că Petru nu fixează o unitate profetică de măsurare a perioadelor de timp. Versetul 7 se ocupă de faptul că Dumnezeu așteaptă cu răbdare ziua judecării, iar versetul 9 Petru declară că El „are o îndelungă răbdare pentru voi”.

2 Petru 3:9

9. Domnul. E dificil de precizat la care Persoană a Dumnezeirii se referă acest cuvânt. În v. 15 „Domnului nostru” s-ar putea foarte bine referi la Isus, iar în v. 18 Isus este numit „Domnului nostru”, iar „ziua Domnului” (v. 10) este de asemenea descrisă ca „ziua lui Dumnezeu” (v. 12). Nu are însă importanță care Persoană este vizată aici, deoarece scopurile și făgăduințele Tatălui și ale Fiului sunt identice. Tot ceea ce Petru Îi atribuie Unuia poate fi aplicat și Celuilalt. Dar judecând după exprimarea apostolului în această epistolă (cap. 1,2.8.11.16; 2,1; 3,2), cele mai multe dovezi sugerează că în cazul acesta „Domnul” este Hristos.

Nu întârzie. Gr. braduno, „a amâna”, „a pierde vremea”, folosit în Noul Testament doar aici și la 1 Timotei 3,15.

Făgăduinței Lui. Adică făgăduința revenirii Lui (v. 4), care era ținta batjocurii celor răi.

Unii. [„Unii oameni”, KJV]. Adică batjocoritorii (v. 3).

[„Întârziere”, KJV]. Sau „amânare”. Substantivul grec e derivat din aceeași rădăcină ca și verbul braduno (vezi mai sus la „întârzie”). Deoarece Hristos nu revenise încă, scepticii presupuneau că planurile lui Dumnezeu fuseseră împiedicate sau schimbate. Ei nu recunoșteau că Dumnezeu este atotputernic și neschimbător și că intențiile Sale vor fi toate împlinite la timpul convenit (DA 32).

Ci. Gr. alla, o conjuncție adversativă puternică, ce ar putea fi tradusă cu „dimpotrivă” și să arate astfel contrastul dintre acuzația batjocoritorilor și faptul că Domnul este vrednic de încredere.

Îndelungă răbdare. Gr. makrothumeo, de la makros, „lung” și thumos, „pasiune”, „mânie”, de unde „a fi încet la mânie”, „a fi răbdător” (vezi comentariul de la Romani 2,4; în ce privește substantivul makrothumia, vezi comentariul de la 2 Corinteni 6,6). În ce privește descrieri inspirate ale caracterului Domnului, vezi Exodul 34,6; Psalmi 86,5.15; 103,8.

Pentru voi. [„Pentru noi”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „pentru voi”, adică cititorii, creștinii care au nevoie să li se reamintească purtarea de grijă și răbdarea lui Dumnezeu față de ei, mai ales atunci când sunt ispitiți să se îndoiască de faptul că El are în mână toate lucrurile.

Dorește. Pentru folosește aici verbul boulomai, care adesea exprimă înclinația minții, cu sensul de „a dori”, și nu folosește thelo care, în general, se referă la un scop fixat, „a voi”, „a hotărî”. Deoarece nu vrea moartea păcătosului, Dumnezeu a făcut tot ce stă în puterea Sa ca să-l salveze de la moarte (Ioan 3,16). Cu toate acestea, Petru își dă seama că unii vor respinge planul de mântuire și astfel vor fi pierduți (2 Petru 3,7).

Piară. Gr. apollumi (vezi comentariul de la v. 6).

Ci. Gr. alla, o conjuncție adversativă puternică (vezi comentariul de mai sus, la „ci”), folosită aici pentru a accentua contrastul dintre interpretarea greșită a intențiilor lui Dumnezeu, și anume că El ar vrea ca unii să piară, și adevărul că El dorește ca toți să fie mântuiți.

Să vină. Gr. choreo, „a face loc”, în cazul acesta pentru pocăință sau „a înainta”, adică a merge înainte, spre pocăință.

Pocăință. Gr. metanoia (vezi comentariul de la 2 Corinteni 7,9). În v. 8, 9 Petru arată clar că făgăduința lui Dumnezeu cu privire la revenirea lui Hristos se va împlini cu siguranță. Orice amânare aparentă este datorată dorinței lui Dumnezeu de a lăsa deschisă ușa mântuirii atâta timp cât mai există speranță ca un păcătos să se pocăiască.

2 Petru 3:10

10. Ziua Domnului. Aceeași cu „ziua lui Dumnezeu” (v. 12). Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 2,20; Filipeni 1,6; 1 Tesaloniceni 5,2.

Va veni. În versiunea greacă verbul este așezat într-o poziție accentuată. Este dincolo de orice îndoială că ziua Domnului va veni.

Hoț. Gr. kleptes (vezi comentariul de la Ioan 10,1). Aceeași ilustrație este folosită și de Isus (Matei 24,43), de Pavel (1 Tesaloniceni 5,2) și de Ioan (Apocalipsa 3,3; 16,15), pentru a sublinia revenirea pe neașteptate a Domnului. Cel care dorește să fie mântuit trebuie să fie în relații bune cu Dumnezeu, înainte ca ziua Domnului să sosească, deoarece atunci nu va exista posibilitatea de a se pocăi.

[„Noaptea”, KJV]. Dovezile textuale favorizează omiterea acestui cuvânt.

În ziua aceea. Adică în ziua Domnului.

Cerurile. Vezi comentariul de la v. 5.

Vor trece. Gr. parerchomai, „a trece”, „a pieri” (compară cu Matei 5,18; 24,35; Apocalipsa 21,1).

Cu trosnet. [„Cu zgomot mare”, KJV]. Gr. rhoizedon, un adverb onomatopeic, arătând zgomotul făcut de aripile păsărilor sau de un obiect care se mișcă rapid prin aer. Probabil că Petru folosește cuvântul pentru a sugera sunetul produs de flăcări.

Trupurile cerești. [„Elementele naturii”, KJV]. Gr. stoicheia, „lucruri aranjate în șiruri”, folosit cu privire la literele alfabetului, așezate în rânduri; și mai târziu cu privire la corpurile cerești, soarele, luna și stelele (vezi comentariul de la Galateni 4,3). E probabil, dacă nu chiar sigur, că Petru vorbește aici despre elementele fizice din care e compusă lumea noastră, care în ziua din urmă vor fi topite de focul purificator.

Topi. Gr. luo, în general tradus „a se descompune”, dar este tradus „a strica” în v. 11 și „a topi” în v. 12, în sensul de „a dezmembra” sau „a dărâma”. Ideea de „a topi” este fără îndoială derivată din folosirea cuvintelor „mare caldă”.

De mare caldură. Gr. kausoo, un termen medical, „a fi ars de febră”, prin urmare aici și în v. 12, „a arde”. Pentru a vedea legătura dintre caldură, foc și revenirea lui Hristos, vezi comentariul de la Psalmi 50,3; Maleahi 4,1; 2 Tesaloniceni 1,8; vezi și comentariul de la Apocalipsa 20,9; etc.

Pământul, cu tot ce este pe el. Adică toate cele de pe pământ, lucrările oamenilor și natura.

Va arde. [„Vor fi arse”, KJV]. Dovezile textuale sunt împărțite între exprimarea aceasta și „vor fi găsite”. Verbul „va arde” se potrivește cu contextul, dar și cealaltă expresie este posibilă, sugerând ideea că va fi descoperită și arătată înaintea universului lipsa de valoare a celor pământești, materiale.

2 Petru 3:11

11. Deci, fiindcă. Având în vedere certitudinea că fiecare lucru păcătos va fi distrus, se cuvine ca cei care știu despre iminența acelei zile, când lumea va arde în foc, să depună eforturi să elimine din gândurile și viața lor orice urmă de păcat.

Ce fel de oameni? Sau „ce fel de persoane?” De la un cuvânt mai vechi care înseamnă „din ce țară?”. Aici Petru arată că preocuparea lui de bază nu este cu privire la evenimente, ci cu privire la oameni, adică la caracterul creștinilor cărora le scrie. El l-a oferit detalii cu privire la evenimentele zilei de apoi pentru a le arăta nevoia imperioasă de sfințenie, iar acum consacră restul epistolei pentru a îi convinge cu privire la această nevoie.

Ar trebui să fiți voi. Cu referire la caracter.

Printr-o purtare ... evlavioasă. [„În toată ... evlavia”, KJV]. Literal, „în purtare sfântă și evlavie”, în versiunea greacă ambele substantive fiind la plural, întrucât Petru vrea să-și accentueze gândul cât mai bine cu putință și dorește ca purtarea celor care le scrie să fie în conformitate cu cele mai înalte standarde creștine. În ce privește cuvântul „purtare” (anastrophe), vezi comentariul de la cap. 2,7; pentru „evlavie” (eusebeia), vezi comentariul de la 1 Timotei 2,2.

2 Petru 3:12

12. Așteptând. Gr. prosdokao, „a aștepta”, folosit de trei ori în v. 12–14, întotdeauna sugerând o anticipare plină de nerăbdare. Credincioșii trebuia să fie totdeauna în alertă, așteptând revenirea Domnului lor (vezi comentariul de la Matei 24,42.44).

Grăbind. Adică zorind sosirea „zilei Domnului” și dorind-o cu înfocare. Cei care și-au mărturisit păcatele pot aștepta cu nerăbdare venirea lui Hristos și să-și consacre energiile în răspândirea Evangheliei, pregătind astfel calea pentru arătarea Sa (vezi COL 69).

Venirea. Gr. parousia (vezi comentariul de la Matei 24,3).

Zilei lui Dumnezeu. Există unele dovezi textuale pentru formularea „zilei Domnului”, dar vezi v. 10, unde s-a sugerat că „ziua Domnului” și „ziua lui Dumnezeu” sunt expresii sinonime.

În care. Mai degrabă „din care cauză”, adică din cauza venirii zilei lui Dumnezeu.

Cerurile. Adică atmosfera (vezi comentariul de la v. 5).

Aprinse. [„Arzânde”, KJV]. Vezi comentariul de la v. 10.

Vor pieri. [„Vor dispărea”, KJV]. Gr. luo (vezi comentariul de la v. 10).

Trupurile cerești. [„Elementele naturii”, KJV]. Vezi comentariul de la v. 10.

Se vor topi. Gr. teko, „a se face lichid”, adică a se topi. În versiunea greacă verbul este la timpul prezent, conferind expunerii un dinamism dramatic.

De căldura focului. Vezi comentariul de la v. 10. Petru expune din nou evenimentele asociate revenirii Domnului, pentru a imprima în mintea cititorilor certitudinea și solemnitatea lor. Acum trece la lucruri mai plăcute, care urmează să aibă loc după nimicirea celor pământești.

2 Petru 3:13

13. Făgăduința Lui. Indiferent de ce ar fi crezut batjocoritorii despre făgăduința Domnului (v. 4), Petru arată (în v. 9 și aici) că se încrede fără rezerve în ea și își rânduiește viața în acord cu ea.

Așteptăm. Vezi comentariul de la v. 12.

(Ceruri) noi. Gr. kainos, în sensul de „diferit”, nou ca tip, și nu neos, care, în general, înseamnă „recent”, nou din punct de vedere al timpului. Aici Petru anticipează cerurile și pământul restaurate, după ce

au fost curățite de orice stricăciune (vezi comentariul de la Apocalipsa 21,1).

Va locui. [„Locuiește”, KJV]. Sau „își face locuința”, sugerând permanența. Neprihănirea este descrisă ca fiind rezidentul permanent al cerurilor noi și al pământului nou (vezi comentariul de la Isaia 11,9).

2 Petru 3:14

14. Prea iubiților. Atunci când face un apel apostolul se adresează deseori cu afecțiune (vezi v. 1).

Fiindcă așteptați. Literal, propoziția spune: „lucrurile acestea, așteptându-le”. Cunoașterea și anticiparea sfârșitului istoriei pământului pun asupra credinciosului o răspundere spirituală pe care Petru o scoate acum în evidență.

Siliți-vă. [„Fiți sânguincioși”, KJV]. Gr. spoudazo (vezi comentariul de la cap. 1,10).

Să fiți găsiți înaintea Lui. [„Să fiți găsiți în El”, KJV]. Creștinul trăiește în așteptarea momentului când va sta față în față cu Domnul său. Perspectiva aceasta îl stimulează să se pregătească pentru evenimentul acela, pentru ca Hristos să-l găsească fără vină.

Fără prihană, fără vină. [„Fără pată și fără cusur”, KJV]. Vezi comentariul de la Efeseni 1,4; Filipeni 2,15; Apocalipsa 14,5. Cel pe care Hristos îl găsește astfel cu siguranță că va fi „în pace”, adică stăpânit de o liniște lăuntrică izvorâtă din lipsa păcatului. Unul ca acesta va fi „în pace” cu Dumnezeu și cu semenii lui. Prin contrast, vezi descrierea pe care o face Petru învățătorilor mincinoși (2 Petru 2,13). Compară cu remușcarea celor nelegiuți (vezi comentariul de la Ieremia 8,20).

Pace. Vezi comentariul de la Romani 5, 1.

2 Petru 3:15

15. Îndelunga răbdare. Gr. makrothumia, forma substantivală înrudită cu verbul makrothumeo (vezi comentariul de la v. 9).

Domnului nostru. Probabil referindu-se la Hristos (vezi comentariul de la v. 9).

Mântuire. Îndelunga răbdare a lui Hristos nu este mântuire, dar face cu putință mântuirea. Batjocoritorii socoteau amânarea venirii Domnului ca o dovadă că făgăduințele Sale nu se vor împlini niciodată, dar Petru arată că ea este mai degrabă o dovadă a îndelungei răbdări a Mântuitorului. El așteaptă ca toți cei care doresc să poată avea prilejul să primească mântuirea.

Cum v-a scris. Identificarea epistolelor pauline la care se referă aici Petru depinde de răspunsul la următoarele întrebări: (1) Ce subiect are Petru în vedere? Este numai amânarea aparentă a venirii Domnului, este problema delăsării morale din biserică sau este subiectul general al revenirii lui Hristos? (2) Care sunt destinatarii epistolei lui Petru? Comentarii susțin mai multe răspunsuri, dar se pare că încă nu s-a ajuns la o soluție definitivă. Dacă s-ar accepta că epistola lui Petru a fost scrisă creștinilor din Asia (vezi introducerea la prima epistolă a lui Petru), atunci epistolele pauliene la care se face referire ar putea să fie cele către galateni, efeseni și coloseni sau alte scrisori care nu s-au păstrat până acum. Un lucru e clar: scrierile lui Pavel erau în circulație, erau acceptate ca având autoritate, iar Petru putea să apeleze la ele pentru a-și sprijini propria învățătură.

Prea iubitul nostru frate Pavel. Dacă se admite că Petru nu folosește pronumele „nostru” în sens general, atunci se înțelege din cuvintele sale că Pavel era binecunoscut și iubit de cititori. Chiar dacă pronumele „nostru” este folosit la general, cuvintele acestea dovedesc atașamentul lui Petru față de Pavel, în ciuda faptului că în trecut avuseseră păreri diferite (vezi comentariul de la Galateni 2.11–14).

Înțelepciunea dată. Petru dă de înțeles că Pavel nu avea o înțelepciune spirituală inerentă, ci că era dependent de darul divin, tot așa cum erau și frații lui.

2 Petru 3:16

16. Toate epistolele lui. În orașele mari ale Imperiului Roman scrisorile erau ușor copiate contra unei taxe mici, iar distribuirea lor rapidă era asigurată de legăturile de comunicație excelente, oferite de rețeaua romană de drumuri. Este deci posibil ca, dacă nu toate, atunci cele mai multe din epistolele lui Pavel să fi fost în circulație chiar înainte de moartea sa. Din versetele acestea nu se poate hotărî dacă marele apostol era în viață sau nu în momentul când scria Petru.

Lucrurile acestea. După cum se observă în comentariul de la v. 15, nu există certitudine cu privire la care subiecte se referă Petru, dar dacă este vorba despre cea de-a doua venire, subiectul acesta își găsește loc în toate scrisorile mai importante ale lui Pavel și nu e nevoie de o identificare mai specifică.

Grele de înțeles. Deși nu sunt specificate lucrurile acestea dificile, cei mai mulți comentatori sunt de părere că este vorba despre delăsarea morală, pornind de la interpretarea greșită a învățăturii lui Pavel cu privire la a doua venire și a legăturii creștinului cu Legea, subiecte care ocupă un loc de seamă în 1 Tesaloniceni și în Galateni.

Neștiutori. Neștiutori cu privire la scrierile lui Pavel sau poate pur și simplu neinstruiți, ignoranți în cele spirituale, în general. Religia lui Isus Hristos, când este acceptată în inimă, îl înnobilează și cultivă pe credincios; dar cei care resping preceptele ei se lasă pradă ispitelor de felul celor prezentate de batjocoritori și de învățătorii mincinoși.

Nestatornici. Gr. asteriktoi (vezi comentariul de la cap. 2,14).

Le răstălmăcesc. [„Le sucesc”, KJV]. Gr. strebloo, „a tortura”, „a întinde pe roată”, „a suci”. Cei neștiutori și nestatornici sucesc Scripturile răstălmăcindu-le și forțându-le înțelesul, așa cum inchișitorul își tortura și chinuia victima pe roată.

Celelalte Scripturi. S-a speculat mult cu privire la scrierile la care s-a referit Petru. Unii cred că este vorba doar de Vechiul Testament, în timp ce alții includ și ceea ce exista deja din Noul Testament. S-ar putea să nu fie posibilă o concluzie finală, dar este clar faptul că Petru pune scrierile lui Pavel pe aceeași treaptă cu celelalte Scripturi inspirate (vezi Vol. V, pp. 185, 186).

Pierzarea. [„Distrugerea”, KJV]. Gr. apoleia (vezi comentariul de la cap. 2,1.3). Scripturile sunt menite pentru a-i conduce pe oameni la mântuire (vezi comentariul de la Ioan 5,39; 2 Timotei 3,16.17), dar când sunt sucite, își pierd puterea binefăcătoare și cel care le folosește greșit urmează un drum care poate duce doar la pierzarea sa.

2 Petru 3:17

17. Voi. În greacă pronumele acesta este accentuat. Lăsându-i la o parte pe cei fără minte, care au răstălmăcit Scriptura, Petru se adresează cititorilor, pe care încearcă să-i protejeze de astfel de erori.

Știind mai dinainte. Credincioșii fuseseră bine instruiți și cunoșteau doctrinele înșelătoare ale învățătorilor mincinoși. De aceea ei nu aveau de ce să se teamă în cazul că învățăturile eretice ar fi ajuns la ei sau dacă s-ar fi întâlnit cu amăgitorii.

Păziți-vă ca nu cumva. Credinciosul răspunde de propria sa siguranță; el nu-și poate îngădui să doarmă în timpul războiului spiritual pe care îl duce (vezi comentariul de la 1 Corinteni 16,13; Efeseni 6,10–18).

Să vă lăsați târâți. Gr. sunapago (vezi comentariul de la Romani 12,16).

De rătăcirea acestor nelegiuți. [„De rătăcirea nelegiuțiilor”, KJV]. În cap. 2,18 scriitorul a vorbit deja despre „cei ce trăiesc în rătăcire”, adică neamurile păgâne. Acum el dă de înțeles că învățătorii mincinoși se împărtășesc cu păcatele neamurilor, sau cu „rătăcirea”, și stăruie pe lângă cititori să nu fie prinși în cursă de o astfel de purtare. Pentru cuvântul „nelegiuți” (athesmoi), vezi comentariul de la cap. 2,7.

Tăria. [„Statornicia”, KJV]. Gr. sterigmos, folosit în contrast cu asteriktoi, „nestatornic” (v. 16), iar

aici traducerea cea mai bună ar fi „temelia”. Adevăratul creștin are o temelie sigură (compară cu 1 Corinteni 3,10–14) și nu trebuie să o părăsească pentru vreo libertate închipuită pe care învățătorii desfrânați căută să i-o ofere.

2 Petru 3:18

18. Ci. Această conjuncție subliniază alternativa oferită de apostol. În loc să fie dus în rătăcire, credinciosul trebuie să înainteze în desăvârșirea creștină.

Creșteți. Timpul verbului în limba greacă vrea să spună „stăruieți în creștere”. Cititorii acestei epistole au făcut deja progrese mari în comportament, dar nu trebuiau să se mulțumească cu atât. Ei trebuiau să-și continue creșterea spirituală (vezi comentariul de la Matei 5,48; Efeseni 4,13–15; 1 Petru 2,2).

Creșterea este un element caracteristic adevăratului copil al lui Dumnezeu, cum este pentru toate făpturile vii, deoarece el a găsit o viață nouă în Hristos Isus (compară cu 1 Corinteni 4,15). Ținta lui este un caracter asemenea caracterului desăvârșit al Domnului său și o minte în stare să nutrească gândurile Lui. El aspiră să crească „în toate privințele”, ca să ajungă „la Cel ce este Capul, Hristos” (vezi Efeseni 4,15). În viața aceasta cât și în viața viitoare creștinul poate privi înainte, către o creștere continuă a caracterului și o înțelegere a voinței și căilor lui Dumnezeu. Minte și spiritul său vor avea mereu înălțimi noi de cucerit, vor fi întotdeauna uși noi de deschis și ocazii de fructificat.

Așa cum a arătat deja Petru (1 Petru 2,2), „pruncii” creștini de curând născuți se hrănesc cu „laptele duhovnicesc și curat” al Cuvântului. Dar va veni un timp când nu se vor mai hrăni numai cu „lapte” spiritual, ci se vor deprinde să se mănânce „hrană tare” (vezi comentariul de la Evrei 5,11–14; 6,1.2).

Harul. Gr. charis (vezi comentariul de la Ioan 1,14; Romani 1,7; 3,24; 1 Corinteni 1,3). Harul este una dintre sferile în care trebuie să crească cel credincios; el trebuie să devină tot mai ancorat în experimentarea bunătății și îndurării lui Hristos.

Cunoștința. Gr. gnosis (vezi comentariul de la 1 Corinteni 1,5; 12,8). Petru se referă aici la o anumită cunoaștere, cunoașterea care îl familiarizează pe creștin cu persoana, slujba, lucrarea și puterea lui Isus Hristos. Aceasta cunoaștere poate și trebuie să crească. Fiecare zi a vieții de creștin ar trebui să-l facă să înțeleagă mai bine lucrarea Domnului său pentru lume și pentru sine. În ce privește titlul dat aici lui Hristos, vezi comentariul de la Matei 1,1.21; Luca 2,11; compară cu Filipeni 3,20; 1 Timotei 1,1; Tit 1,4; 2 Petru 1,1.11.

A Lui. Adică a lui Hristos. De-a lungul acestei epistole Petru a mărturisit consecvent cu privire la dumnezeirea lui Hristos (cap. 1,11.17; 2,20; etc.), iar acum, în același spirit, Îi adresează laude (vezi comentariul de la Iuda 24, 25).

Slava. Gr. doxa (vezi comentariul de la Ioan 1,14; Romani 3,23; 1 Corinteni 11,7). În grecește cuvântul doxa este precedat de articolul hotărât și dă de înțeles că toată slava cu puțință trebuie să Îi fie adusă Mântuitorului.

În ziua veșniciei. [„Pentru veșnicie”, KJV]. Gr. eis hemeran aionos, literal, „în ziua veșniciei” (vezi comentariul de la Apocalipsa 1,6).

Amin. Vezi comentariul de la Matei 5,18. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea acestui cuvânt, dar poate fi păstrat ca o încheiere potrivită a epistolei.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

3, 4 AA 535; GC 370; PP 102

4 DA 635; TM 233; 1T 57; 2T 195; 5T 10

5–7PP 101

8 PP 170

9 GC 48; 2T 194; 5T 485, 649

9-15AA 536

10 DA 780; EW 54; GC 672; PP 104, 339; SR 428

11 TM 420; 5T 547

11, 12 EW 108; 6T 13

12 COL 69; DA 633

13 MB 17

13, 14 5T 692

14 AA 567; GC x; 1T 340

16 CSW 38; CT 463; Ev 358; FE 308; SC 107; TM 25, 33; 2T 692; 3T 38; 5T 700; 6T 57

17 CT 257; 5T 693

17, 18 AA 537; 5T 483, 537

18 AH 362; CS 165; CSW 30, 69, 106; CT 37, 207, 452, 504; FE 118; ML 101, 103, 171, 249; MM 217; MYP 121; SC 80, 112; SL 59, 93, 95; Te 93, 188; TM 160; 1T 340, 663; 2T 187, 265, 642; 3T 476; 5T 69, 393, 528, 573, 706; 6T 423, 424; 9T 160